

Zpravodaj obce PONIKLÁ

Pod horami

1-2/2026

„ Žít v souznění sám se sebou.“
Ivo Kvapil

DŮLEŽITÉ KONTAKTY

OBECNÍ ÚŘAD

starosta Tomáš Hájek

603 569 389, 481 585 133

Hajek@ponikla.cz

Monika Nováková, Lucie Slavíčková

481 585 981, 733 746 420

obec@ponikla.cz

obecní četa, sběrný dvůr (T. Klikorka)

608 084 782

ceta@ponikla.cz

VODOVODY (odečty, poruchy)

Hoření a střední Poniklá, Nová Ves (M. Dobiáš)

737 863 818

Dolní Poniklá, Přívlastka, Preložka (J. Čížek)

721 154 738

PEČOVATELSKÁ SLUŽBA PONIKLÁ (Dana Kubínová)

737 464 874

MATEŘSKÁ ŠKOLA

481 585 257, 737 711 997

skolka.ponikla@seznam.cz

ZÁKLADNÍ ŠKOLA

481 585 206, 604 310 491

zs@ponikla.cz

KNIHOVNA

732 608 524

knihovna@ponikla.cz

POŠTA PARTNER PONIKLÁ

739 377 484

Den v týdnu Rozsah hodin pro veřejnost

PO: 13.00–16.00

ÚT: 09.00–12.00

ST: 14.00–17.00

ČT: 09.00–12.00

PÁ: 13.00–16.00

DĚTSKÝ LÉKAŘ

481 551 338 Poniklá

481 551 339 Jablonec nad Jizerou

Ordinační hodiny:

PO: 7.00–12.00 ordinace Jablonec nad Jizerou

ÚT: 7.00–12.00 ordinace Poniklá

ST: 12.00–16.00 ordinace Jablonec nad Jizerou

ČT: 13.00–17.00 ordinace Poniklá

PÁ: 7.00–12.00 ordinace Jablonec nad Jizerou

LÉKAŘ PRO DOSPĚLÉ

MUDr. Karásková

777 328 487, 777 641 330 (recepty)

Ordinační hodiny v Poniklé čp. 266:

PO: 13.30–18.00

ÚT: 8.00–12.00; na objednání: 12.00–13.00

PÁ: 8.00–12.00;

Ordinační hodiny v Jilemnicích J. Harracha čp. 90:

PO: 7.30–12.00

ÚT: 14.00–16.00

ST: 8.00–12.00; na objednání: 12.00–13.00

ČT: 7.30–12.00; na objednání: 12.00–12.30

PRAVIDELNÝ SVOZ KOMUNÁLNÍHO ODPADU

měsíc	den (pondělí)	týden
LEDEN	6.	2.
	20.	4.
ÚNOR	3.	6.
	17.	8.
BŘEZEN	3.	10.
	17.	12.
	31.	14.
DUBEN	14.	16.
	28.	18.
KVĚTEN	12.	20.
	26.	22.
ČERVEN	9.	24.
	23.	26.
ČERVENEC	7.	28.
	21.	30.
SRPEN	4.	32.
	18.	34.
ZÁŘÍ	1.	36.
	15.	38.
	29.	40.
ŘÍJEN	13.	42.
	27.	44.
LISTOPAD	10.	46.
	24.	48.
PROSINEC	8.	50.
	22.	52.

PŘEDPLATNÉ ZPRAVODAJE POD HORAMI

Roční předplatné činí **100 Kč**,
cena při zasílání poštou je **260 Kč**.

Předplatné lze hradit buď **převodem**
na účet **č. 1263092319/0800** nebo **osobně**
na OÚ v hotovosti nebo platební kartou.

Zastupitelé již poplatky nevybírají.

Zpravodaj obce Poniklá **POD HORAMI 1–2/2026**, číslo 236, ročník 56, reg. č.: MK ČR E 17675, náklad 430 výtisků.

Vydává obec Poniklá, Poniklá 65, 512 42 Poniklá, IČ 00276006. Internetová adresa: www.ponikla.cz

Odpovědná redaktorka a jazyková korektura: Hana Hájková. Tisk: Gentiana Jilemnice. Cena 20 Kč.

Cena pro **roční předplatitele 100 Kč**. Cena pro předplatitele **při zasílání poštou 260 Kč**.

Zpravodaj Pod horami je dvouměsíčník. **Uzávěrka příštího vydání: 25. 4. 2026**

SVÉ PŘÍSPĚVKY, PROSÍME, ZASÍLEJTE NA E-MAIL: redakce.podhorami@gmail.com

Příspěvky mohou být redakcí upravovány a kráceny. Zveřejněné příspěvky nemusí vyjadřovat stanovisko redakce.

Za všechny příspěvky děkujeme!

Fotografie na úvodní straně: Ivo Kvapil při interview pro zpravodaj, autor: Hana Hájková

OBCNÍ HLÁSŇ

Komunální volby na dohled

Obecní zastupitelstvo vstupuje do svého čtvrtého, tedy posledního (nadto ne celého) roku svého mandátu. Ze zprávy paní místostarostky vyplývá, že to i letos bude docela kvapík. Všechny dobré vlastence ponoukám, aby počítali s tím, že na podzim máme komunální volby. A že vaše milená víska nabízí možnosti volit i být volen. A jelikož komunální politika není naštěstí (alespoň u nás ne) ani ideologická, ani partajní, nabízí možnost být aktivním a přitom se nezpronevřit svým zásadám. Zvažte to!!!

Plus 2 duše

Při lednovém sčítání hrnecků v obecních policích jsme nuceni (setrvale zhruba od první světové války) konstatovat jejich tu pozvolný, tu kvapnější úbytek počtu obyvatel. Na sklonku blahé habsburské monarchie nás tu bylo na obou březích Jizery více tři tisíce hlav. A od té doby jsme na třetině stavu!!! A hle, za loňský rok plus dvě duše! Je to potěšitelné, ale nelze to považovat ani za definitivní odrazení se ode dna ani za nic jiného. Objektivní a chronické těžkosti celého českého venkova na nás dotírat jen tak nepřestanou. Zvláště tady, v Krkonoších, ne. Ale i tak je milé, že je zase po čase šťastnou shodou okolností znaménko plusové. Bezprecedentní propad porodnosti v celém civilizovaném světě však křičí na poplach!

60

V zimních měsících se toho zdánlivě na obecním majetku moc neděje. Přesto, a částečně i v návaznosti na předchozí odstavec, se zvýšená pozornost upíná na obecní bytový fond. Obec je celkem bita

na tom, že si v rámci privatizace bytů ponechala povětšinou jen ty starší a nejstarší domy. A jakákoliv rekonstrukce v nich pak vyžaduje nepoměrně vyšší náklady. V danou chvíli se ale již rýsují kontury celkové opravy čp. 60. Doufáme, že zde dokončované prostorné byty také přinesou nějaké hrníčky s pokličkami pevně přiklopenými. A krom toho se zgruntu opravuje jeden byt na poště a jeden na Cementárně, předělávají se tři koupelny a kuchyně v takzvaném DPS.

Třídící cíl o fous

V souvislosti s odpady nebudu nyní stereotypně pozdvihovat obočí nad případnými jednotlivými excesy, ale poděkuji všem za dosažení míry třídění odpadů nad 60 %. Pro loňský rok byla totiž vymyšlena povinná meta pro všechny obce právě v poměru 6:4 ve prospěch tříděného odpadu. Zbytek, tedy maximálně 40 % pak mohl tvořit směsný a velkoobjemový odpad. V rámci vykazování našich výsledků jsem se dopočítal na vytříděnost, tramtadá: 60,29 %. Nemohu však nevidět, že meta byla pokořena jen díky tomu, že se trávě, nákladně odvážené v zelených kontejnerech, říká „tříděný odpad“. Kdo nechce řešit globální cíle a raději chce začít sám před svým prahem, ten si své třídící cíle nastaví sám. V Poniklé to má i ten přímý finanční efekt, že čím méně směsného odpadu kdo vytvoří, tím více ušetří. Máte to ve svých rukách. A dobrý pocit můžete zažít i 12. dubna v rámci akce Uklidíme Česko. Uklízet Česko ale samozřejmě můžete kdykoliv, to jen že toho 12. dubna to bude společná obcí garantovaná legrace.

Tříkrálová charita

Tradičně štedří byli naši občané při Tříkrálové sbírce. Deset skupinek kolečníků tak shromáždilo od dárců téměř 60 tisíc korun, které budou rozděleny Charitou ČR potřebným. Tříkrálová sbírka je samozřejmě tak úspěšná i proto, že skutečně až na samé hraně únosnosti hraje na city: až k Vám domů přijde skupinka roztomilých promrzlých zpívajících dětí... Pro mnohé je ale zrovínka příhodné moci dát nějaký příspěvek na dobrou věc hotově a do ne úplně anonymních rukou. Děkujeme, děkujeme, děkujeme...

Tomáš Hájek, starosta

Jednání obecní rady za období prosinec 2025 až únor 2026

Vážení ponikeští sousedé, tak jako v každém čísle si na řádcích níže připomeňme, o čem jednala obecní rada.

Rada obce Poniklá schválila Smlouvu o poskytnutí podpory uzavřenou mezi Státním fondem životního prostředí České republiky a obcí Poniklá, jejímž účelem je poskytnutí podpory ve výši 1 144 874,96 Kč na akci s názvem „Oprava cesty k Huderovu“ (celková cena akce je 1 608 494,14 Kč vč. DPH). Oprava komunikace od Skalských po Huderovo v celkové délce 445 m proběhne během čtyř týdnů v období od dubna do srpna letošního roku. Zhotovitelem akce je společnost M-SILNICE a. s.

Rada obce odsouhlasila uzavření smlouvy o dílo s firmou ČEZ ESL s. r. o. na realizaci zakázky s názvem „Celková revitalizace veřejného osvětlení – Obec Poniklá“. Předmětem smlouvy je dodávka a instalace veřejného osvětlení v obci Poniklá. Realizace díla proběhne do 120 kalendářních dnů od převzetí staveniště. Cena za realizaci činí 7 972 244,72 Kč vč. DPH. Celkem bude vyměněno 307 svítidel, 42 stožárů a 177 výložníků.

Rada obce opětovně souhlasila s podáním žádosti o dotaci na projekt s názvem „Stavební úpravy Mateřské školy Poniklá“. Projekt byl předložen do výzvy Dotačního programu Libereckého kraje, program 2.9 – Krajský investiční program. Jedná se o třetí pokus získání dotace na rekonstrukci vnitřních prostor školky.

Rada obce schválila podání žádosti o dotaci na zabezpečení péče o válečné hroby do výzvy Ministerstva obrany. Dotace je určena na účelové udržování válečných hrobů a pietních

míst v důstojném stavu či na jejich výstavbu a zachování památky vojáků a ostatních osob, které zahynuly v boji nebo v důsledku aktivní účasti ve válečném konfliktu. Předmětem předloženého záměru obce je renovace 2 pietních míst obětem I. a II. světové války v Poniklé na návsi a na Přivlance. Cenová nabídka na opravu pietních míst činí 377 290 Kč vč. DPH. Dotace může dosáhnout 80 % z celkových uznatelných nákladů, přičemž dotaci lze použít na úhradu nákladů, které vzniknou v roce 2027.

Rada obce vzala na vědomí zájem Zásilkovny o umístění Z-boxu v dolní části Poniklé. Jednáme o jeho umístění poblíž zdravotního střediska u hlavní silnice.

Rada obce odsouhlasila podání žádosti o dotaci s názvem „Oprava cesty nad nádražím, Přivlaka“ do programu Libereckého kraje č. 2.1 – Program obnovy venkova. Celkový odhad opravy v délce 425 m činí cca 1,4 mil. Kč vč. DPH, přičemž dotace může činit maximálně 300 tis. Kč.

Rada obce vzala na vědomí jednání ve věci bezpečnosti u I/14 za účasti Ing. Čápa a zástupců Policie ČR Libereckého kraje. Zástupci Policie ČR navrhli bezpečnost řešit pomocí úsekového měření.

Vážení sousedé, za celou obecní radu Vám přeji příjemné prožití jarních měsíců!

Petra Novotná, místostarostka

Pronajmu byt 3+kk v Poniklé. K nastěhování od 1. 4. 2026.

Další informace na tel. **775 950 973** nebo na e-mailu **JJirous@seznam.cz**

Společenská kronika

leden–únor 2026

Jubilea

Zina Bohatá, 70 let
Vlastimil Kocourek, 70 let
František Mařas, 70 let
Alena Mařasová, 70 let
Marie Fišerová, 70 let
Daniela Hendrychová, 75 let
Antonín Polej, 80 let

Narození

Sofie Skalská (prosinec 2025)
Alfréd Hušek
Damián Doležal

Úmrtí

Eva Martincová
Miluše Šimůnková

Statistika pohybu obyvatel v obci v roce 2025

Stav k 1. 1. 2025	1079
Přistěhovaní	25
Odstěhovaní	17
Narození	8
Úmrtí	13
Sňatky	2
Rozvody	4
Stav k 31. 12. 2025	1081

NABÍDKOVÝ LIST PONIKLÁ DUBEN - KVĚTEN 2026

ROZBITÉ ZRCADLO

Psychologicky propracovaná detektivka se slečnou Marplovou.

Termín: pátek 24. dubna od 19.00

v Šaldově divadle, Liberec

17.00 – Poniklá, u školy (autobusová zastávka)

17.02 – Poniklá, střed (autobusová zastávka)

17.04 – Poniklá, prodejna COOP (parkoviště u prodejny)

17.06 – Poniklá, Preložka (autobusová zastávka)

SVATEBNÍ KOŠILE

Hudební drama podle balady K. J. Erbena

Termín: pátek 22. května od 19.00

v Šaldově divadle, Liberec

17.00 – Poniklá, u školy (autobusová zastávka)

17.02 – Poniklá, střed (autobusová zastávka)

17.04 – Poniklá, prodejna COOP (parkoviště u prodejny)

17.06 – Poniklá, Preložka (autobusová zastávka)

**obec
Poniklá**

Cena zpáteční jízdenky 180,-Kč, cena vstupenek 420,-Kč

Kde koupit vstupenky a jízdenky:

Obecní úřad Poniklá

(Poniklá 65, 512 42 Poniklá)

pondělí a středa 8.00–17.00

úterý, čtvrtek a pátek 8.00–14.00

divadlo **fxšaldy** liberec

sledujte nás na sociálních sítích

Divadlo F. X. Šaldy Liberec
Malé divadlo

divadlofxsaldy
maledivadlo_dfxs

Divadlo F. X. Šaldy Liberec

Podcast DFXŠ

Shrnutí usnesení z 15. Zastupitelstva obce Poniklá

ZO Poniklá schvaluje:

- ▶ rozpočtovou změnu č. 4/2025:
navýšení příjmů o 1 314 613,70 Kč,
navýšení výdajů o 1 314 613,70 Kč.
- ▶ přebytkový rozpočet obce na rok 2026 v paragrafovém znění o příjmech 59 700 000 Kč, třídě 8 financování příjmové 9 000 000 Kč (přijetí úvěru), výdajích 58 770 000 Kč a třídě 8 financování výdajové 9 930 000 Kč (splátky úvěrů).
- ▶ od 1. 1. 2026 cenu nájemného u bytových prostor:
 - v čp. 54, 55, 60, 204, 266, 267, 303 a 307 ve výši 75 Kč za m² měsíčně,
 - u bytových prostor v čp. 262 a 432 ve výši 62,5 Kč za m² měsíčně,
 - u nebytových prostor v čp. 55 a 266 ve výši 50 Kč za m² měsíčně.
- ▶ od 1. ledna 2026 cenu vodného 30 Kč bez DPH (33,60 Kč vč. DPH) za 1 m³ a cenu stočného 70 Kč bez DPH (78,40 Kč vč. DPH) za 1 m³.
- ▶ prodloužení termínu realizace projektu „Knihobudka“ podpořeného v rámci grantového programu obce Poniklá 2024 do 31. 12. 2026.

Odpadový slovníček

Směsný odpad lze odevzdávat pouze v čipovaných popelnících, nebo bílých pytlích se zeleným potiskem EKO Jilemnicko, které lze zakoupit na OÚ Poniklá.

Sběrný dvůr je otevřen každou první sobotu v měsíci (kromě lednové) vždy **od 9.00 do 10.00**. Mimo tento den ho lze využít pouze po předchozí telefonické dohodě na **tel. 608 084 782 (pan Klikorka)**. Pozor, sběrný dvůr není bleší bazar a odnášet z něho lze případně něco jen po dohodě s obsluhou.

Velkoobjemový odpad přijímaný ve sběrném dvoře do kontejneru je pouze takový, který by se nevešel do klasické sběrné nádoby. Menší odpad tedy zde nebude přijímán, předpokládá se jeho vyhození klasicky do popelnice nebo do pytle na směsný odpad. Obsah směsných popelnic a velkoobjemových kontejnerů končí na stejné skládce.

Nebezpečné odpady lze předat pouze na sběrném dvoře za přítomnosti obsluhy a v obalech s popisem. Mohou to být typicky obaly od barev, ropné látky, hadry znečištěné olejem a ropnými látkami, pneumatiky bez disků, filtry od olejů, barvy (netýká se vodou ředitelných), kyseliny, atd.

Dřevo můžete odložit do velkého kontejneru na sběrném dvoře. Typicky se jedná o nábytek (v rozloženém stavu na jednotlivé desky, drobné kování může zůstat), dveře vnitřní i venkovní bez skel a celoobvodového kování, zbytky dřeva, atd.

Plasty patří do pytlů na plasty se žlutým pruhem, nebo do žlutých kontejnerů rozmístěných po obci. Rozumí se jimi plasty z domácností, polystyren od spotřebičů (ne stavební), igelity, sešlápnuté PET lahve. Obaly od potravin nemusí být extra vymývány saponátem a teplou vodou (to by ani moc nedávalo eko-smysl), ale alespoň poctivě vyškrábané beze zbytků jídla být mají.

Pokud jsou na některém sběrném místě nádoby již naplněny, nevyhazujte odpad okolo kontejnerů, ale dovezte ho na jiné sběrné místo.

Nápojové kartony (obaly od džusů, trvanlivého mléka apod.) v sešlápnuté podobě mají volbu. Buď zamíří do oranžového pytle, nebo mohou být společně s plasty v jejich nádobách (ne však naopak, tedy ne plasty v oranžovém pytlí).

Kovový odpad se ukládá typicky do šedých pytlů (zejména plechovky od nápojů a konzervy), větší kusy (bez, nebo jen se stopovými prvky dřeva a plastu) pak na ploše ve sběrném dvoře.

Oděvy a textil jsou složitější. Nejlepší kousky pošetríte na čistou charitu. Horší kousky, nebo pokud nemůžete čekat, patří do bílých kontejnerů za farou a u Kantýny, případně do pytlů vyzvednutých na obci. Preferujte však, prosím, bílé kontejnery, pro obec je to výhodnější. Oděvy je třeba odevzdávat neznečištěné! Špinavé kusy patří do směsného odpadu.

Papír vhadzujte do modrých kontejnerů, krabice laskavě sešlápněte.

Sklo bez rozlišení barev lze vhadzovat do všech sběrných zvonů ve vsi, čiré i barevné spolu.

Olej z domácností můžete zanechat na sběrných místech, ale pouze v dobře uzavřených PET lahvích.

Elektroodpad převezmeme zdarma na sběrném dvoře.

Stavební suť, nebo eternit od vás nepřijmeme. Musíte si je odvézt na skládku **do Dolní Branné** po předchozí telefonické domluvě na tel.: **499 426 432, 602 188 067**.

Léčiva zdarma odebírají lékárny.

Trávu, listí a rostlinné zbytky z kuchyně si zkompostujte na zahrádce, nebo vhodte do zelených kontejnerů. Mohou být i tenké větvičky, ale maximálně do 4 cm průměru.

OD 7. DUBNA MĚNÍ OBECNÍ KNIHOVNA VÝPŮJČNÍ DOBU

- otevřeno bude každé úterý od 16 do 18 hodin.

Nové knihy

M. Marcel	<i>Světlo z Byzance</i>	J. Březina	<i>V kopřivách</i>
L. Riley	<i>Tajemná dívka</i>	T. Bartošová	<i>Svatební košile</i>
J. Bauer	<i>Pomsta dánského krále</i>	T. Stanton	<i>Myšák jménem Julián</i>
A. Weir	<i>Zajatá královna</i>	M. Anido	<i>Koně (příručka pro mladé jezdce)</i>

FINANČNÍ SPRÁVA

**Finanční úřad pro Liberecký kraj,
Územní pracoviště v Semilech
pro vás v období podávání daňových přiznání
k dani z příjmů fyzických osob za rok 2025
pořádá výjezdy svých zaměstnanců do obcí na pomoc
s vyplněním a podáním daňových přiznání.**

Pondělí	9. 3. 2026	8:00 – 11:30	12:30 - 17:00
Úterý	10. 3. 2026	8:00 – 11:30	12:30 - 14:30
Středa	11. 3. 2026	8:00 – 11:30	12:30 - 17:00
Čtvrtek	12. 3. 2026	8:00 – 11:30	12:30 - 14:30
Pátek	13. 3. 2026	8:00 – 12:00	

**Městský úřad Jilemnice,
Obřadní síň v přízemí budovy A,
Masarykovo náměstí, čp. 82, 514 01 Jilemnice**

**Připomínáme, že v souvislosti s podáváním daňových přiznání
k dani z příjmů fyzických osob za rok 2025 je na Územním pracovišti v Semilech zajištěn provoz
informační linky.**

březen 2026:	953 132 357
pondělí a středa:	8:00 - 17:00
úterý, čtvrtek:	8:00 - 14:00
pátek:	8:00 - 12:00

NOVINKY ZE ZÁKLADNÍ ŠKOLY

Když škola slaví Valentýn

V pátek 13. února 2026 se naše škola proměnila v místo plné srdíček, medvídků a přátelské atmosféry. Proběhl projektový den věnovaný svátku svatého Valentýna – Saint Valentine's Day. Škola byla tentokrát růžová nejen zvenčí, ale i zevnitř, ruku v ruce s červenou barvou. Na každém kroku bylo znát, že tento den bude výjimečný.

Děti přišly do školy slavnostně oblečené. Převládaly odstíny červené a růžové, chlapci si oblékli sváteční košile a některá děvčata rozzářila třídy svými šaty a doplňky. Mnozí žáci přinášeli v průběhu týdne plyšové medvídky různých velikostí a ras, kteří se usídlili v prvním patře. Stali se milými společníky při plnění úkolů a společném focení.

Hned ráno vyrazili žáci 9. třídy v párech do jednotlivých tříd, kde své mladší kamarády seznámili s původem a historií tohoto svátku. Žáci si tak rozšířili své znalosti a dozvěděli se zajímavosti o tradicích spojených se svatým Valentýnem.

Program byl opravdu pestrý. Po škole vedly dvě tematické trasy s úkoly – růžová srdíčka označovala stanoviště pro žáky 1. stupně, červená srdíčka pak trasu pro 2. stupeň. Děti plnily zábavné i naučné úkoly, spolupracovaly ve skupinách a zároveň si procvičovaly tematická anglická slovíčka.

Velmi milým momentem bylo setkání žáků 1. a 9. třídy. Nejmladší a nejstarší spolužáci si navzájem vyměnili valentýnská přáníčka a společně si zatančili kradenou mazurku. Toto propojení malých a velkých kamarádů přineslo krásné okamžiky plné radosti.

O velké přestávce se všichni žáci i učitelé sešli v tělocvičně, kde vznikla společná fotografie. Celá škola vytvořila jedno velké srdce – symbol lásky a přátelství.

Velké poděkování patří také maminkám, které napekly voňavé valentýnské cukroví. To bylo vystaveno ve škole a těšilo se velkému obdivu.

Valentýnský den se vydařil a zanechal v nás všech krásné vzpomínky. Připomněl nám, že škola není jen místem učení, ale také místem setkávání, spolupráce a přátelství. Tato krásná chvíle symbolicky propojila celou školu.

Alena Stránská

Dělají nám radost!

Kdo? Žáci 9. ročníku se tento rok zúčastnili několika soutěží a vrátili se s velmi pěknými výsledky. Do okresního kola matematické olympiády se ze školních kol probojovalo celkem 10 žáků (3 z gymnázia, 7 ze ZŠ). Ponikelská škola měla hned 2 zástupce. Přemysl Jandura v Semilech vyhrál a Vítězslav Radovan Selucký obsadil pěkné 7. místo.

Navázali tak na úspěch v další matematické soutěži – Pythagoriádě, kde byl Přemek Jandura také první a 6. příčku obsadila Eliška Kulhavá.

V olympiádě z českého jazyka byla podstatně početnější konkurence. Do okresního kola v Semilech postoupily tři desítky žáků. Naše Eliška Kulhavá obsadila 9. místo, statečně bojovala i Anička Vondrová, která obsadila 28. místo.

Václav Mikule a Lucie Václová

Výlet na lyžích

V pátek 20. února jsme díky příznivým sněhovým podmínkám a krásnému počasí vyrazili do přírody na výlet na běžkách. Je až s podivem, že tuto možnost využilo pouze 12 děvčat a 3 chlapci z 2. stupně.

Pan Klikorka nám opět ochotně pomohl s dopravou a vyvezl nás na Rezek, odkud jsme se vydali po Exkurzní cestě směrem ke Dvoračkám. Stopa byla tvrdá, čerstvě upravená, sluníčko prosvítilo mezi stromy, vzduch osvěžující, prostě nádhera! Všichni jsme dojeli na rozcestí Vidlice, kde jsme se rozdělili podle zbývajících sil na dvě skupiny.

První skupina se vracela po stejné cestě na Rezek. Zdatnější běžkaři pokračovali směrem k sedlu pod Dvoračkami, ale na následném rozcestí odbočili k Vídeňské skále. U ní najeli na cestu, která je dovedla zpět na Exkurzní cestu, po které se vrátili na Rezek. Krásných 12 až 13 km. Slušný výkon!

Všichni účastníci si zaslouží velkou pochvalu za nasazení, vytrvalost a dobrou náladu, se kterou cestu absolvovali.

Zdeněk Vinklář

MOUDROSTI SOVY ROZÁRKY

LEDEN

– měsíc zimních radovánek

Mrzlo, až praštelo. Sněhová peřina se rozprostřela po celé krajině a nám konečně dopřála užít si dosyta všech zimních radovánek. A tak jsme brázdili kopec na pekáčích a kluzácích a také stavěli bunkry a sněhuláky.

Pod vedením paní ředitelky Lenky Scholzové si několik lednových dnů ověřovala své schopnosti skupinka běžkařů. A ač nebyly v tuto dobu sněhové podmínky zcela ideální, statečně trénovali na louce nedaleko školky.

Čerstvý sníh nám také poskytoval dostatek informací o pohybu některých zvířátek a ptáčků. Ani na ně jsme nezapomínali. Připomínali jsme si, jak náročným obdobím nyní zvířátka procházejí a alespoň jsme pravidelně sypali semínka ptáčkům do krmítka.

ÚNOR – měsíc péče o zdraví

Následující měsíc se nesl ve znamení posílení těla i ducha. Zkoumali jsme naše tělo a pronikali jsme do jeho útrob. Poznávali jsme, co našemu tělu prospívá a také škodí, jak se ochránit před úrazy i nemocemi a také jak fungují naše smysly.

Zimní období nám zpestřovaly pravidelné tvořivé a pohybové aktivity – kroužek folklórních tanečků, kroužek keramiky i cvičení jógy.

V závěru měsíce jsme se přenesli při masopustu do staročeských tradic. Toto období nám nabídlo pestrou škálu aktivit – od výroby obličejových škrabošek, zpívání, rozeznávání rozličných nástrojů až po pečení drobných pochutin. Oslavy jsme chtěli zakončit masopustním průvodem po dolní části obce. Ale počasí za nás plánovalo jinak, a nám tak nezbývalo než si udělat průvod po školce. Nakonec nám i tato varianta přinesla spoustu zážitků a veselí. K naší velké radosti se za námi přišel podívat také pan starosta s paní Monikou Novákovou a obdarovali nás malou dobrotou. Další sladký dárek jsme si odnášeli po návštěvě školní kuchyně, neboť paní kuchařka i paní uklízečky ocenily naše masky i pěvecký projev.

Jaro se už pomalu připomíná. Často během vycházek posloucháme zpěv ptáčků, který je jeho předzvěstí. A i když byla zima plná sněhových radovánek, s nedočkavostí již vyhlížíme teplejší a slunečné dny.

L. Boháčová, MŠ Poniklá

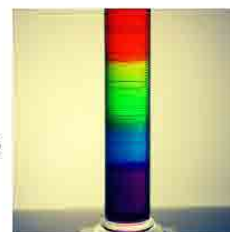
HUSTOTNÍ DUHA

– pro mladé vědce

Milé děti z naší školky.

Moc děkuji za zasláné odpovědi, jsem ráda, že jste si udělaly pokus s látkami různých hustot, že víte, co je hustota a co je ze zkoumaných látek nejtěžší a co nejtěžší, jestli mouka nebo písek. Teď si ještě můžete udělat další pokus buď doma s rodiči nebo ve školce, pokud paní učitelky budou souhlasit. Potřebujete sklenici, med, vodu, jar, olej, a třeba ještě šťávu, mléko, nějaký dospělácký alkohol. Některé z těchto tekutin můžete obarvit různými potravinářskými barvičkami. Opatrně společně s dospělým nalijte jednotlivé látky do sklenice. Začněte s medem, ten nalijte na dno tak, aby se při lití nedotýkal stěn. Další kapaliny už lijte po stěně přes lžičku. Pozorujte co se děje a zkuste odpovědět na otázky níže.

Držím place, ať se pokus podaří, paní Míla

1) Nakresli sklenici a vybarvi vrstvy podle pokusu, kde je která látka nyní ve sklenici?

- 🍯 Med
- 🧼 Saponát (jar)
- 💧 Voda
- 🌿 Olej

2) Zakroužkuj správnou odpověď: Co je nejtěžší?

- olej 🌿 voda 💧 med 🍯 jar 🧼

3) Dokresli do obrázku něco, co by nahoře plavalo.

4) Řekni vlastními slovy, proč se tekutiny nemíchají:

🌈 Ve sklenici duha spí,
každá kapka jiná je.
Těžká dolů zamíří,
lehká nahoře si hraje.

Med si sedl zcela nejniž,
voda plave nad ním výš,
olej nahoře se směje
hustota si kouzlí, kde je!

ČESKÝ ČERVENÝ KŘÍŽ

Rádi bychom touto cestou poděkovali těm, kteří darují tu nejcennější tekutinu na světě, která je v medicíně stále ještě nezastupitelná – KREV. Dělají to z vlastního přesvědčení a pro kohokoliv z nás.

V roce 2025 získali:

Zlatý kříž 3. třídy za 80 odběrů pan Josef Brýdl, Poniklá 412.

Stříbrnou plaketu za 20 odběrů paní Jitka Vrbatová – Poniklá 20.

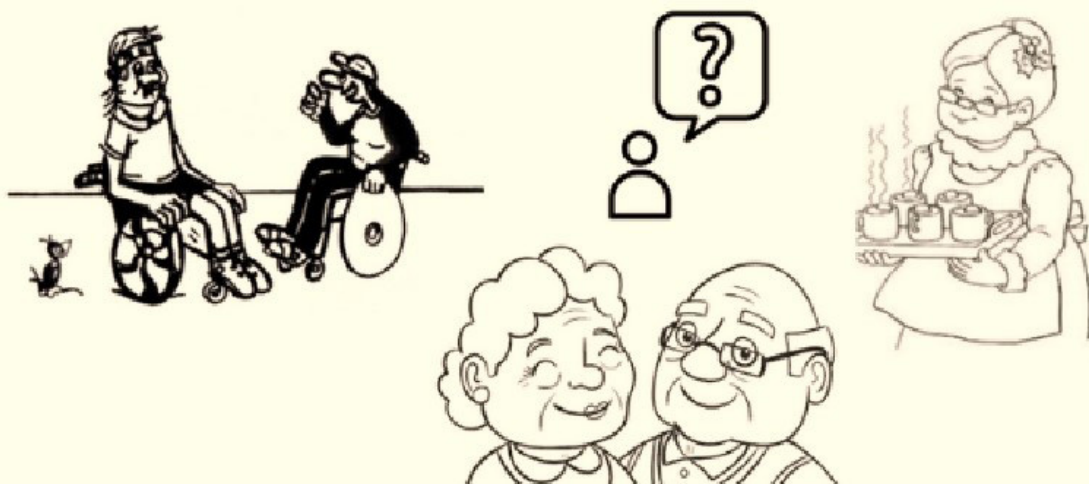
Bronzovou plaketu za 10 odběrů Lenka Hájková – Poniklá 56, Věra Vinklářová – Poniklá 272 a Marek Pičman - Poniklá 269.

Nejen jim, ale všem čestným dárcům, kteří během tohoto roku navštívili kteroukoliv transfúzní stanici, velmi děkujeme a přejeme pevné zdraví, spokojenost, radost a pohodu v novém roce 2026.

Tak jako každý rok, další slova díky patří všem, kteří se zapojili do sbírky pro charitu. Opět se poměrně velké množství darovaných věcí dostalo nebo dostane k lidem, kteří se pro svůj věk, zdravotní postižení, nemoc, osamocení či životní krizi neobejdou bez této pomoci.

Výbor ČČK Poniklá

PRAVIDELNÉ SETKÁVÁNÍ S LIDMI, KTERÍ NECHTĚJÍ BÝT SAMI

26.3.2026 knihovna

23.4.2026 DPS

21.5.2026 knihovna

18.6.2026 DPS

vždy od 16hodin

OHLÉDNUTÍ ZA POSLEDNÍMI VÁNOČNÍMI SETKÁNÍMI

Poslední naše setkání bylo věnováno vzpomínkám na Vánoce, jak na ně vzpomínají naše babičky, naše maminky. Co jim utkvělo ve vzpomínkách, jaký byl jejich nejkrásnější zážitek z Vánoc? Jaké je jejich nejoblíbenější jídlo a cukroví? Pokusíme se mluvené slovo přenést na papír.

„V mém dětství to byly chudé Vánoce, byla jsem ze šesti dětí, kapra jsme neměli, jen hubník. Cukroví, tak to jsme měli, linecké a ořechové. Zazvonil zvoneček a přišel Ježíšek, já jsem dostávala panenku, vždycky jsem si přála panenku. A když jsem dospěla a měla děti, tak jsme ty Vánoce slavili hodně podobně.“

Další paní nám prozradila, že je už jediná, která má v rodném listě přímo Poniklou. Nyní moc o Poniklé neví, protože byla vdaná do Mělníka. Žije tím, co je dnes a co bude zítra. Do minulosti se nevrací.

„V šesté třídě jsem zjistila, že Vánoce jsou podvod. Nyní Vánoce neslavíme, upečeme houbovec a každý at' si koupí, co chce.“

„My jsme slavili Vánoce 7. ledna, museli jsme mít rybu, jablka, maminka dělala zvláštní knedlíky, jako dárek jsem vždycky dostávala šaty, protože jsem narozeniny měla 1. ledna. Zimy u nás byly vždycky kruté, ale ten snůh, hvězdy, měsíc a mrzlo až praštělo. Ale stejně jsme lítali venku. A teď nemám ráda Vánoce, protože všichni moji příbuzní, co jsou tady, si dávají mnoho a mnoho dárků, a já jen tak tam sedím a koukám. Letos je budu slavit s vnučkou.“

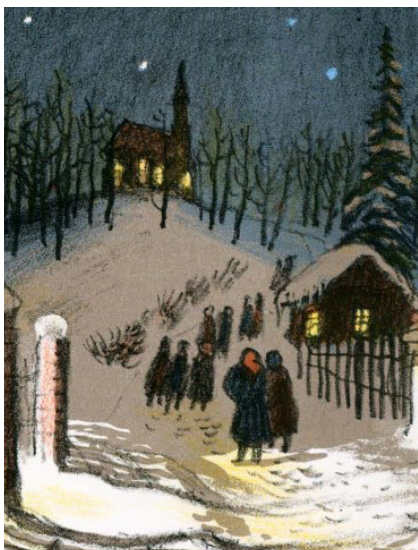
„Také nemám ráda Vánoce. Poslední Vánoce s manželem jsme strávili spolu sami a potom 5. ledna umřel. Vánoce pro mne byly jenom jeden velký bláznivec. Přilítnout z práce, sbalit věci doma, honem za rodiči, tam také všechno honem, honem. Manžel chtěl být na Vánoce doma u rodičů. I přes mrtvolu, čert aby vzal Vánoce.“

„Teprve teď mám Vánoce ráda, prožiji je v klidu, bez spěchu a tak, jak si sama přeji. V jižních Čechách milují ryby. Až 5 kaprů jsme mívali, dva se nechávali na Nový rok. Řízky jsem taky obalovala já, servírovaly se s bramborovým salátem a černou omáčkou, to je omáčka ze švestek. Moje oblíbené cukroví vanilkové rohlíčky.“

„Vzpomínám na Vánoce hezky do té doby, kdy jsem byla s rodiči, po 14. roce jsem odešla do internátu, moje oblíbené jídlo kapr upečený v troubě, oblíbené cukroví vanilkové rohlíčky.“

„Vánoce také nemám ráda, protože mám nemocného syna, který chodí na dialýzu, a tak letošní Vánoce slavit nebudu. Mám více dětí, ale teď je hlavní ten můj nemocný syn.“

„Vánoce byly krásné s malými dětmi, teď už ne. Vloni jsme se sešli všichni, šest vnoučat jsem tu měla, tak to byly krásné Vánoce. Na pohádky koukám, ty mám ráda, oblíbené jídlo kapr s bramborovým salátem a cukroví vanilkové rohlíčky, žádný speciální dodržovaný zvyk jsme neměli.“

„Dokud jsou malé děti, tak jsou Vánoce úplně o něčem jiném, protože člověk má radost z těch dětí, jak se radují, pak je to čím dál obyčejnější den. Ráda vzpomínám na to, když jsme s manželem bydleli v Rokytnici, já měla všechno hotové dopředu, takže Štědrý den to byl klid, tak jsme se sebrali a šli jsme na procházku až do Jablonečka a vrchem zpátky, všechny známé jsme pozdravili, popřáli jsme si krásné svátky, vyšlo nám to akorát na tu šestou hodinu, takže to bylo nádherné. Měla jsem výbornou jednu paní sousedku a s tou jsme šly jednou na Půlnoční až do Jablonečka do kostela svatého Prokopa, to bylo něco tak nádherného, půlnoční byla přesně ve 12 hodin, všichni zpívali a ten večer byl úplně, byl mráz a všechno se třpytilo, jestli znáte ten obraz Cestou na půlnoční, tak to bylo přesně ono. Moje zvyky vánoční:

musím mít nějaké železo pod stolem, abychom měli železné zdraví, máme tam peněženku, abychom byli bohatí, pod talířem rybí šupinu, šupiny mám v krabici už asi 10 let, jablíčka musíme rozkrojit, když přijdou děti tak pouštíme lodičky ze skořápek, Vánoce jsou prostě nádherné, protože se narodil Ježíšek. Maminka dodržovala 12 jídel: salát, zelí, brambory, maso, řízky, kapr, pečeně, teď už toho zdaleka tolik nevařím, chystám rybí polévku nebo hrachovou, kterou má manžel rád, pak máme řízek nebo kapříka, někdy klobásy, ráda pečů cukroví: marokánky, ty jsou rozebrány hned, linecké, objevila jsem recept na lomnické trubičky a pamatuji se, že je pekla moje maminka. Já jsem už v důchodu, takže mám den rozdělený na dopoledne pracovní a odpoledne odpočinkové.“

„Já nemám hezké vzpomínky na Vánoce, byla jsem bez mámy, strkali si mne po tetkách a nakonec jsem zakotvila u babičky. Ráda jsem ve 14 vypadla z domu. A pak, když jsem měla děti – samej fofr, žádný velký požitek, měla jsem ráda, když jsem seděla u stromečku a děti rozbalovaly dárky a měly radost, oblíbené jídlo klobása a kapr, bramborový salát mám ráda suchý, jen s hořčicí. Cukroví – nejradši mám štrůdl, ten na Vánoce musel být.“

„Já mám ráda také klobásu a kucmoch a jsem moc ráda, že můj muž to má rád také. K večeri patří hruškový kompot s jeřabinami. Celá rodina má ráda divadlo Járy Cimrmana. Z jeho her jsme napsali nějaké úryvky na papírky a děti je musely správně vyplnit, po správném vyplnění dostaly speciální úkol, za posledním splněným úkolem se skrýval nějaký větší dárek. A když byli kluci veliký, tak to nachystali pro nás, takže jedny Vánoce běhali po domě a kolem domu rodiče. Bylo to ohromně příjemné. A mnoho let si říkám, že nějakou vtipnou formou napíši do divadla, že ani netuší, kolik let s námi tráví Štědrý večer, zatím jsem se bohužel ještě neodhodlala. Nejoblíbenější cukroví od babičky nepečené mandlové hříbečky a také nepečené úlky.“

„Já mám moc ráda Vánoce, vždycky všichni pohromadě, šupiny pod ubrus, peníze, jablíčko se rozkrajovalo. Minulé Vánoce jsem měla velké bolesti, ale i tak jsem upekla cukroví. Děti všechno

ostatní přichystaly. Prarodiče panímáma a pantáta byli pobožní, takže před večerí jsme se pomodlili. Na chleba dělám vždy 3 křížky. Už mám stromeček, jako děti jsme měly taky hezké Vánoce, na rejdovačkách, na sáňkách. Oblíbené jídlo klobása, řízek, salát, cukroví jakékoliv, nejoblíbenější cukroví vanilkové rohlíčky.'

„Na Vánoce jsme pouštěli lodičky a tavi-li olovo, dávali čokoládové penízky pod ubrus. Pokud byly děti, tak byly Vánoce krásné, ale teď už nic. Jako malá jsem měla největší radost z teplákové soupravy. Trošku odbočím: já jsem musela jít na brigádu, abych si mohla něco koupit na sebe, neměla jsem ani pyžamo, sem jsem přijela v 15 letech. Od 16 pracovala v Sebě, pro uhlí a dříví jsem jezdila s dvoukolákem. Když jsem potom měla děti, tak jsem si jen přála, aby to měly jiné, hezčí. Cukroví všelijaké, pudinkové... úlky, speciální salát z nakrájených brambor, cibule a zalitý polévkou (hovězím vývarem), osolit, opepřit.“

„Když jsou děti malé, je to krásné, pak už nic, cukroví už nepeču, jsem líná, s dětmi jsme si u stromečku někdy zazpívali moc jsme toho nedělali.“

„My jsme měli kousek klobásy a ryby a bramborový salát, před jídlem jsme dostali kousek houbovce, to jsme museli sníst. Doma mamka den před Štědrým dnem uklízela, druhý den jsme snad měli lítat, nesměli se ani dotknout vánočního ubrusu. Stromeček zdobil táta. Nejhorší zážitek z Vánoc: citrony – to byla velká vzácnost, a náš jediný citron se ztratil. Měli jsme se přiznat, který z nás ho vzal, táta odnesl stromeček do kůlny, že si ho Ježíšek vezme zpátky, a stejně se nikdo nepřiznal. A dodnes je to záhada, kam ten citron zmizel. My jsme hrozně brečeli, a tak nakonec stromeček byl. Pokaždé když vidím citron, tak si na to vzpomenu. Citrony byly na příděl, stejně tak pomeranče a mandarinky – do rodiny jeden citron, u Holubcových v krámě se rozdělovalo – u Tomášů bylo mnoho dětí a tak dostali pomeranče dva, ale když byla v domácnosti jedna paní, tak taky dostala jeden. Jako dárky jsme dostávali ponožky a takový ty malé věci a nějaká hračka malá. Z výlohy tady z obchodu si naše nejmladší přála žlutý bagr. Neměla žádnou radost z panenky a z malé postýlky. Ponaučení: nikdy se nesnažit něčím nahradit to, co si dítě přeje. Nejoblíbenější jídlo kapr a salát, z cukroví medvědí tlapy, zlodějky, ale to nemám recept.“

„Největší radost o Vánocích jsme měli s bráchy, když jsme dostali rejdy a koloběžku, koloběžku jsme objevili před Vánoci. Ježíška jsem prožívala hodně moc, řízek, kapr a salát, knedlíčkovou polévku, zvoneček a světýlka.“

„Pomeranče na příděl si ještě pamatuji já za pana prodavače Jebavého. Můj táta pracoval v elektrárně, pracoval v nepřetržitém provozu, na směny, nikdy jsme nevěděli, jak to vyjde, takže Štědrý den se řídil jeho směnamí. K večerí jsme měli řízek a bramborový salát, nepamatuji, že bychom měli polévku, ale těšila jsem se na nanukový dort. V domácnostech nebyly ledničky, tak ho naši vždycky zahrabali do sněhu, cukroví jen pár druhů, ani nepamatuji žádné zvyky. Dárky většinou něco na sebe, všechno se ale vešlo do jedné malé skříňky.“

„Mám krásné vzpomínky, krásné Vánoce. Nejhorší byly, když byli kluci na vojně. Že jsme byli doma s mužem sami. Zvláštní jsou vzpomínky na válečné Vánoce. Měli jsme stromeček malinký a jenom zázvorky se pekly. A ty se věšely na stromeček a potom se to snědlo. Pak jsme se přestěhovali do Poniklé a už to bylo veselější. Ale bez pomerančů, to si pamatuji, do rodiny jeden, chudák paní Tomášová – 11 dětí a jeden pomeranč. Navíc nebyl zadarmo, ten se musel zaplatit. Také pamatuji balíky do domácnosti z Ameriky. To byly takové velké balíky, byla tam mouka, slanina a my jsme se vždycky těšili na žvýkačku. A nějaké bonbonky a čokoláda tam byla, ale to nebylo na Vánoce, to jsem si teď vzpomněla, jak mluvíme o těch pomerančích. Naše maminka byla ohromná kuchařka, měla neskutečné množství cukroví, ale nejraději mám marokánky. Jako dárek jsme hodně dostávali knížky, od sestřeni-ce jsem dostala v osmé třídě jako dárek sílonky, dalším obrovským dárkem byly

rejdy. Když jsem se vdala, výzvou pro nás byla česko-slovenská kuchyně. Zůstala nám každoroční zelná polévka – zelí, kus uzeného a paprikové párky, vaří se to od rána, pak tam přijde hodně smetany. Když jsem ji vařila v průběhu roku, tak už tak nechutná. Dříve se dodržovala maminčina kuchyně, kde jsme začínali s hrachem a klobásou, a pak teprve salát, kapr a houbovec, ten je v troubě a pojidá se přes den. Sejdeme se celá rodina u velkého stolu, Štědrý den se posouvá dle pracovních služeb, jde o to, abychom se sešli.“

„Kluci jednou, když byli malí, tak nějak zlobili, tak jsme ozdobili suchou jablonošku s mašlemi od pana Jona, kluci byli zaražení, když ale seběhli dolů na snídani, čekal je tam už krásný vánoční stromeček.“

Řekla bych, že vzpomínky na Vánoce jsou protkány vzpomínkami, které srdce pohladí, ale mohou i trochu potrápít naši nervovou soustavu. Rozumím tomu stresu, aby bylo všechno včas, aby bylo upečené cukroví, aby byly dárky, aby bylo uklizeno, aby se odjelo včas. Na druhou stranu Vánoce jsou o tom být spolu a o tom udělat někomu nějakou radost. Třeba jen malinkou.

Tak doufám, že se Vám to podařilo a že se někomu podařilo Vám udělat radost. A nemusí to být jen o Vánocích.

Setkání s Vámi jsou velmi milá a plná zajímavých vzpomínek a příběhů a tak doufáme, že si na nás zase v tomto roce uděláte čas. Například už víme, že ponikelská bába kořenářka není jen pohádkovou postavou, ale skutečnou paní, která v Poniklé bydlela – to ještě musíme probrat. A že buchty s kakaem jsou další místní specialitou.

Na další setkávání se těší

Okrášlovací spolek

TJ Poniklá – oddíl kopané hledá asistenta rozhodčího

Případný zájemce, který by měl zájem mávat domácí zápasy ponikelských mužů, se může hlásit na tel. čísle **604 728 420**

Program ponikelských fotbalistů – jaro 2026

9. liga mužů

4. 4.	16:30	TJ Slavoj Kořenov/TJ Desná B	TJ Poniklá
19. 4.	17:00	TJ Sokol Rovensko B	TJ Poniklá
25. 4.	17:00	TJ Poniklá	TJ Sokol Horka u Staré Paky
3. 5.	17:00	SK Semily B	TJ Poniklá
9. 5.	17:00	TJ Poniklá	SF Studenec/So Dolní Branná
17. 5.	17:00	TJ Sokol Horní Branná	TJ Poniklá
23. 5.	17:00	TJ Poniklá	TJ Sokol Kruh
31. 5.	14:30	Hančův sportovní klub Benecko	TJ Poniklá
6. 6.	17:00	TJ Poniklá	1. FC Tatobity
13. 6.	17:00	TJ Poniklá	TJ Sokol Stružinec

Okresní přebor mladší žáci společně s Horní Brannou

4. 4.	9:30	FK Turnov B	TJ So Horní Branná/TJ Poniklá	Tráva Turnov
12. 4.	14:00	TJ So Horní Branná/TJ Poniklá	FC Lomnice nad Popelkou	Tráva Horní Branná
18. 4.	9:30	SK Semily	TJ So Horní Branná/TJ Poniklá	Tráva Semily
25. 4.	14:00	TJ So Horní Branná/TJ Poniklá	TJ Sokol Bozkov	Tráva Poniklá
2. 5.	9:30	TJ So Nová Ves/FK Košťálov	TJ So Horní Branná/TJ Poniklá	Tráva Nová Ves

INFORMACE PRO TÁBORNÍKY

Prázdninová akce pro ponikelské i přespolní děti letos proběhne **od 1. 8. do 7. 8. 2026**.

Tábořiště rozložíme **na břehu řeky Mohelky v Chocnějovicích u Mnichova Hradiště**. Ubytování budeme v indiánských tee-pee. Zázemí tábořiště v podobě polní kuchyně, polní sprchy, sauny a kadibudek na úrovni glampingového ubytování.

Doprava na tábor **společně vlakem z Poniklé**. Doprava **z tábora je vlastní**.

V ceně tábora **3 700 Kč** je zahrnuta celodenní obětavá péče o děti, ubytování na šest dní a nocí, plná penze včetně svačiny a přesnídávky, pitný režim, výlety, veškeré vstupné, pohledy a známky a odměny pro děti.

Prosím všechny zájemce, kteří tak ještě neučinili, aby se co nejdříve přihlásili. **Kapacita je omezená**. Další informace na **775 950 973** nebo na **JJirous@seznam.cz**

Míra Jirouš, SDH Poniklá

REJDY V JILMĚ

Již několik let nám Pán hor, jenž určuje nadílku sněhu, ledu a mrazu, nedopřál pěkně umrzlou a na rejdách sjízdou silnici do Jilma! Základ je trefit se počasím pro rejdy do víkendu, jedině tak se mohou všichni závodníci klánit účastnit.

A ejhle! Podmínky se na začátku ledna náhle zdály dobré, a proto se SDH Přívlaka měla k činu. Jak je u rejd zvykem, vše se řešilo na poslední chvíli! Ve čtvrtek večer jsme se rozhodli, že v sobotu

10. ledna uspořádáme tradiční Závody na rejdovačkách. Pořádal se 22. ročník tohoto prestižního rychlostního závodu. Po sedmi dlouhých, na sněhové a sjízdě podmínky, mizerných letech, kdy rejdy nebylo vůbec možné uspořádat, se letos závod opravdu vydařil.

Již od devíti hodin ráno byla prezentace závodníků v hasičské zbrojnici na Přívlace v Jilmě. A co se jich sešlo! Bylo celkem jednatřicet závodních dvojic plus jedny předzávodní rejdy.

Závod se jel ve dvou kolech. První kolo bylo od hasičské zbrojnice k parkovišti pod kapličkou a druhé od Pacholíků k hasičské zbrojnici.

Obě tratě měly svá specifika a rychlost. Byl to lýtý boj! Opět se ukázalo, že nejlepší, na přední místa útočící variantou, je část tratě doběhnout.

Na vítězné bedny – samozřejmě sestavené z rejd – se dostaly dvojice: Marek Skalský s Marcelem Novotným, Josefína a Zdenka Mařasovi a Matylda Borde s Markem Soukupem.

Tento slavný závod má i svou tradiční cenu pro vítěze – rejdy jako vánoční ozdobu věnované Rautisem, za což patří velkým dík Marku Kulhavému.

Vítězným dvojicím gratulujeme a velké díky patří hlavně všem zúčastněným! Je opravdovou radostí organizovat závody, kterých se účastní takové množství příznivců tradičních kerконоšských sportů!

Závodu zdar!

SDH Přívlaka

PLESOVÉ OHLÉDNUTÍ

Třetí lednovou sobotu proběhl v kulturním domě Kantýna další ročník Sousedského plesu, který pořádala Tělocvičná jednota Sokol Poniklá. Sešla se mimořádná atmosféra spolu s pohodovými účastníky a skvělou kapelou Futrál. Právě ta láká k návštěvě našeho plesu i tanečníky z širokého okolí, protože dokáže po celý večer hrát poctivou hudbu pro standardní i latinskoamerické tance a všichni tak mají možnost oprášit své dovednosti. Program večera zpestřila hned čtyři vystoupení. O dvě se postaraly Pusinky z Poniklé, které nám ples zahájily s maximálním nasazením a nebály se v omezeném prostoru ani vysokých akrobatických prvků. Překvapením večera byla celosvětová premiéra taneční ukázky tance Casino de Rueda v podání absolventů podzimních ponikelských tanečních. Ti se na vystoupení řádně připravili nejen po taneční stránce, ale nepodcenili ani kostýmovou přípravu. Ještě jednou potlesk jim všem za odvahu jít s kůží na trh. Posledním vystoupením byly osvědčené Ladies z taneční skupiny Paul Dance Jilemnice, mezi kterými nechybí ani tanečnice přímo z Poniklé. A před půlnocí tradiční slosování vstupenek, dobré jídlo od manželů Harcubových a pak už jen spokojená cesta domů. Díky všem dobrovolníkům za pomoc, a ostatním za to, že se dorazili pobavit. Užili jsme si to letos opravdu všichni a budeme se těšit zase za rok.

Radka Paulů

UKLIĐME ČESKO

12. DUBNA

10.00 - 12.00

2026

POKLAD V ZAČAROVANÉM ÚDOLÍ

DOBRODRUŽNÉ PÁTRÁNÍ PO NEJHNUSNĚJŠÍM ODPADKU

SRAZ: V 10.00 NA HUDEROVĚ (ZAST. PONIKLÁ–STŘED)

- PRACOVNÍ POMŮCKY S SEBOU
- PYTLE ZAJISTÍ OBEC

ODMĚNA: VE 12.00 “SPOLEČNÝ HOGO FOGO NEDĚLNÍ OBĚD”

– OPĚKÁNÍ BUŘTŮ NA VRŠKU (SOKOLSKÉ HRŠTĚ)

PARTNERI

GRAFIKA: REDLIGHT COMICS

GARNIER

EKO KOM

SAINT-GOBAIN

Coca-Cola
Group-Cole

nevajgiuj

ESOX
GENERÁLNÍ DODAVATEL STAVBY

DSV

Nadační Fond
Hyundai

Nadace OSF

Večer při svíčkách, aneb s rodinou po Blízkém východě

Ne vždy se mi poštěstí napsat článek o Večerech v předstihu. Tuto přednášku ale plánuji už delší čas, a tak bych Vás na ni ráda pozvala, neb opravdu bude stát za to.

Honza Zvelebil staví a upravuje Land Rovery na expediční vozidla. Vytváří cestovatelské speciály s důrazem na technickou preciznost a spolehlivost. Každý speciál je navržen podle konkrétních potřeb zákazníka a je připraven pro dlouhé cesty i náročný terén. Bára je jeho pravá ruka v životě, ve firmě i na cestách. Mají dvě dcery, pětiletou Olivii a šestiletou Victorii.

Kromě Evropy společně procestovali neprobádané oblasti Peténského deštného pralesa v Guatemale, šnorchlovali se žraloky a rejnoky v Belize a vystoupili na stolové hory ve Venezuele. Na motocyklech se vydali z Prahy až na jih Senegalu přes Saharu. Pěšky, stopem, vlakem či místní dopravou procestovali Swazijsko, Mozambik a Malawi. Projeli dunová pole Grand Erg Oriental na jihu Tuniska u hranic Libye a Alžírsko.

Při své poslední cestě domov zmenšili na několik metrů čtverečních plechu a rozšířili ho na celý Blízký východ. Cestovali z Prahy do Persie (Íránu). Překonali Vysoký Kavkaz v Gruzii a projeli ze severního na jižní Kypr a zpět přes zóny UN – vždy s cílem objevovat a poznávat svět mimo běžné trasy.

Jejich rodinná expediční cesta trvala devadesádevět dní a projeli společně 17 565 km přes dvanáct států společně s dětmi v terénním speciálu Land Rover Defender 110.

A na přednášku přijedou tím stejným vozem, který si budete moci prohlédnout.

Na cestách sedí Barbora nejčastěji na místě navigátorky, s mapou a klidem, který vyvažuje nejistotu neznámých cest. Jan drží volant a sleduje linii horizontu, ale někdy si role vymění. Olivia a Victoria usínají v krajinách, jejichž jména si sotva pamatují, a probouzejí se pokaždé jinde — přesto vždy doma.

Zajímá Vás, jaké to je vychovávat děti na cestě mezi kontinenty? Usínat v poušti a probouzet se na místě, které jste ještě včera neznali?

Přijďte na přednášku Barbory a Jana, bude o tom, co všechno se naučili o sobě, o světě a o tom, jak vnímat každý kilometr jako společný příběh, který se nepíše cílem, ale cestou samotnou. Fotografie, příběhy, zážitky a inspirace pro všechny, kteří věří, že domov může být tam, kam vás kola zavedou.

Soňa Anna-Marie Fišerová

Večer při svíčkách Blízký východ

TURECKO * GRUZIE * ARMÉNIE * ÍRÁN * KYPR

*Příběh rodiny s malými dětmi,
aneb expedice v terénním speciálu
Land Rover Defender 110*

*Barbora a Jan
Zvelebilovi*

ZŠ Poniklá Kinosál

16.5.2026

sobota

18:00

vstupné dobrovolné občerstvení zajištěno bar otevřen od 17:00

„Projekt je podpořen
obcí Poniklá“

„Projekt je podpořen
z Dotačního fondu Libereckého kraje“

Ponikelský masopust 2026 čili Masná srdíčka na prdelačce

Tradicionalisté samozřejmě za svátek zamilovaných považují především první máj, lásky čas. A není divu, klimaticky je květen v našich zeměpisných šířkách pro takové slavení přece jenom o poznání příhodnější než povětšinou zimní Valentýnský 14. únor. O lásce se lépe šeptá mechu, který není pod sněhem, nebo který není, chudák, celý nacucaný probíhající obelvou. Jenže diktát trhu je neúprosný a pevně daný 14. únor se více a více prosazuje i v našich zemích... Masopustní termíny, vázané na Velikonoce, jsou naopak pohyblivé a řídí se podle prvního úplňku po jarní rovnodennosti. A kývají se tak v rozmezí asi 35 dní. Zhruba třikrát za sto let se tedy stane, že se termín masopustního veselí protne právě i se svátkem Valentýnským. Jako letos! A to pak není divu, že se jitnice a jelita krouží do srdíček a že i na prdelačce se tvoří masná kola stejného tvaru.

Ani Kabinet kerконоšské slovesnosti si tedy nenechal ujít ono lákové spojení oslavy lásky a oslavy jídla s jednotícím mottem, že láska prochází žaludkem. S láskou tak bylo připraveno na tisíc jitnic a jelit, pěkných pár štanglí tlačanky a nepočítané ovari, prdelačky i na sádle smaženého masištěte. Snědlo se vše a prý i chutnalo!

A aby bylo zažití příjemné, veselé i naučné, pojil se již tradičně s konzumací domácích poctivých zabíjačkových specialit i kulturní program. K poslechu i tanci přímo na Tuláčkově navesi nám vyhrávala výtečná dechová hudba Táboranka. V právě poledne pak náš orloj provedl defilé apoštolů, kterým jsme tentokrát do úst vložili veršované snoubící téma spokojeného srdíčka a spokojeného zažívacího traktu. Byly to výroky vždy moudré, občas jdoucí proti sobě, ale tak už to na světě chodí, v tak složitých otázkách zvláště! Došlo i na alegorii obžerství, Turci byli pro tento účel letos zmocnění hned dva, ba i smrtka s kosou (memento mori) se dostavila.

Rozpustilý byl i masopustní průvod. Čím více máme massek, tím je rok od roku pestřejší. Letos jsme šli i s muzikou a dokonce jsme si i z připravených zpěvníčků zapěli nejednu kerконоšskou písničku. Největší úspěch opět sklízely ty sloky, které s typickou horáckou ironií glosovaly nesnadné soužití mužského a ženského elementu pod jednou střechou.

Plnotučná krmě i zábava nás snad kvalitně připravila na postní období. Kdo a jak se v něm uskrovní, ponecháme na ctěném čtenáři. A že to nemusí být jen otázkou talíře, víte dobře i bez našich rad.

Tomáš Hájek, rychtář KKS

Letošních 13 promluv apoštolů o souvislosti lásky a žvance

♥ *Doptej se, dcerko, u tchýně,
jak mocná zbraň je kuchyně...*

♥ *Chmury o manželské krizi
s plným břichem rychle mizí!*

♥ *V pústu láska nevězí.
Zkuste radši hovězí.*

♥ *Aby mužský apetit nebyl příliš veliký,
radí milá Dobromila nakynuté knedlíky.*

♥ *Chcete-li lásce dlouhý život dát,
nesmíte se jí přejídat.*

♥ *O jídle šeptal tichý mech,
když leželi jsme na zádech...*

♥ *Co je to láska?
Pocit, když břich praská.*

♥ *Když jsou krátké všechny pásy,
říkej faldům „madla lásky“!*

♥ *Není větší něha,
než když člověk s plným břichem lehá.*

♥ *Pojďme si hupnout do peří...
... hnedle po teplé večeři.*

♥ *Nežli rande s milenkou,
radši večer s tlačenkou!*

♥ *Tam kde se pod jídlem prohýbá stůl,
požádá o rozvod fakt jenom vůl.*

♥ *Chlap za dobrý žrádlo
pověsí i prádlo!*

Z ČINNOSTI VÝJEZDOVÉ JEDNOTKY V ROCE 2025

Naše jednotka má 21 členů. Od začátku roku probíhala různá školení, cvičení, kondiční jízdy i samotné zásahy. Dále se prováděla údržba materiálu a techniky, jezdí se na technické kontroly. Obnovujeme výzbroj a výstroj s dotací Libereckého kraje s 30% doplatkem obce. Účastnili jsme se výročí založení sboru v Jablonci nad Jizerou. Navštívili jsme živý betlém při rozsvěcení stromečku na návsi. Proběhlo výběrové řízení a podpis smlouvy na dodávku dopravního automobilu, který by měl dorazit v jarních měsících roku 2026.

Během roku 2025 vyjela jednotka k 32 událostem.

Rozdělení dle typu: 14× technická pomoc (popadané stroje), 7× požár, 2× ostatní pomoc (AED a transport pacienta), 2× únik ropných produktů, 1× planý poplach, 4× technická pomoc (různé) a 1× taktické cvičení (Devro) a 1× prověřovací cvičení (požár lesa).

Výjezdů se zúčastnili: Tomáš Klikorka 29×, Lukáš Pírko 21×, Jindřišek Jiří 18×, Ondřej Skalský 17×, Ondřej Doležal 15×,

Čurda Standa 12×, Jarda Hrbáček 11×, Sandra Šperlová 9×, Honza Skalský a Kryštof Hájek 3×, Lád'a Čurda, Tomáš Nosek a Tomáš Pírko 2×, Petr Hájek, Jiří Čurda, Pavel Kraus a Jindřišek Honza 1×. Dále v jednotce jsou ještě Vlád'a Janata, Vít'a Holubec, Jakub Jirouš a Miloš Holubec.

Pokud chcete sledovat stručný přehled výjezdu a toho co se průběžně děje u jednotky, tak zavítejte na facebooku na JSDH Poniklá.

Děkuji všem členům výjezdové jednotky za to, že když to aspoň trochu jde, tak všeho nechají a v kteroukoliv hodinu jedou na pomoc.

Děkujeme vedení obce a zastupitelstvu za velkou podporu výjezdové jednotky.

Tomáš Klikorka

NA POBYTÍ

u faráře Ivo Kvapila

Díky příznivým ohlasům na loňské rozhovory s ponikelskými rodáky jsme se rozhodli i letos navázat sérií povídaní se zajímavými osobnostmi působícími tak či onak v našem údolí. Jedním ze zamýšlených respondentů byl i náš pan farář. A právě zpráva z konce loňského roku o zásadní změně v jeho životě ho předurčila být letos prvním „zповídaným“. Na faře v Jablonci nad Jizerou jsme ho navštívili 30. prosince, předposlední den jeho pobytu v Krkonoších.

Rozhovor vede Tomáš Hájek, fotografie ze svého archivu poskytl Ivo Kvapil, momentky z rozhovoru fotila Hanka Hájková. Text je prepisem originálního znění, bez jazykových korektur.

Pane faráři, co vás to napadlo po 25 letech změnit dobrovolně své působíště?

Po nedožitých 25 letech v Krkonoších, jak obvykle stojí na smutečních oznámeních, přišel čas, kdy mi nějak přišlo,

že bych se ve svém životě měl posunout dál, nebo výš, nebo hlouběji. Prostě pro to nazrál čas. Ostatně pamětníci vědí, že když jsem přišel sem, tak jsem říkal, ať si na mě nikdo nezvyká, že tady dlouho nepobudu. A některé krabice

nemám rozbalené dodneška. A jinak u nás se říká, že když Pánbůh zavelí, i farář povolí.

A jelikož to většina čtenářů nemusí vědět, osvětlete nám, kam se vydáváte?

Vydávám se do Nového Dvora k trapistům. Je to klášter katolické církve vycházející z učení Bernarda z Clairvaux. Život v klášteře spočívá v modlitbě, ve vzdělávání, v práci ve společenství, v odpočinku. A věnují se hodně i lidem v nouzi, když za nimi přijdou. Když je někdo na hraně života, tak se mu věnují a snaží se ho vrátit zpátky. Oficiálně se řád nazývá „Řád cisterciáků důsledného zachovávání řádových pravidel“. Ale jak to bývá zvykem, člověk z pohodlní, zleniví, poztrácí tvary, takže trapisté je jen lidový název. Vychází z toho, že ten původní klášter ve Francii sídlil v údolí La Trappe.

Předpokládám, že není náhoda, že jste si vybral jeden z nejpřísnějších řádů.

U cisterciáků jsem studoval a občas jsem k nim jezdil na zkušenou. Nejen u nás, ale právě třeba i ve Francii, v Německu, nebo Itálii. Takže já jsem nejezdil na dovolenou po horách, ale spíš do takovýchto komunit. Prostě se mi to líbilo. A pak také v našich kruzích se říká, že třeba Salesiáni, to je samá sranda a žádné náboženství... (smích). Ale mě vždycky přitahovalo, že když něco, tak pořádně.

A jak tedy vypadá život v klášteře, kde to není jen samá sranda? Jaký denní režim vás čeká?

Vstává se ve čtvrt na čtyři a pak už to běží. O půl čtvrté je člověk v kostele do tři čtvrté na pět. Pak silnější povahy zůstanou v kostele, modlí se, čtou. Slabší povahy můžou jít na hodinu spát. Pak zhruba v šest hodin jsou ranní bohoslužby, pak je snídane, následuje necelá hodina duchovní četby. Potom se jede do práce. Ve dvanáct opět v kostele, pak do jedné oběd, do dvou volno, pak kostel, pak zase za prací ven a zhruba v pět znovu v kostele. Potom asi tři čtvrté hodiny volno, v půl sedmé znovu v kostele a pak se jde v sedm spát.

Takže taková kombinace spirituality a fyzické práce...

Mají svoje pole, svoje lesy. Takže normálně sází i kácí stromy, sečou trávu, starají se o pole a potom mají takovou malou fabriku, kde vyrábějí hořčice a různé pleťové krémy. A samozřejmě si sami vaří, perou, každý se na něco specializuje.

Na co se budete specializovat vy?

Na les. Motorová pila, buldozer, bagr. (smích)

Nebude se vám stýskat po lidech nad rámeček té komunity 25 mniců?

Dopředu mám strach ze tří věcí. Z ranního vstávání ve čtvrt na čtyři. Z nejezení masa, protože já jak nemám maso, tak hladovím. A právě tak trochu z toho odloučení od lidí. Já sice nejsem na fejsbucích a instagramech, ale občas někomu zavolám, občas někdo přijde, a tohle tam je omezené.

Takže ani telefonický kontakt s okolním světem?

Neptal jsem se, nevím, veřejný telefon tam nějaký je, dá se poslat dopis, ale úplně nevím, jak to funguje. Dá se asi zavolat, když něco hoří, ale že by se člověk třeba v neděli odpoledne vykecával, nebo sjížděl internet, tak to ne. Chtěl bych se v klášteře naučit hebrejštinu, abych mohl s Pánem Bohem mluvit z očí do očí. Baví mne sledovat a vnímat překlady biblí. Jak něco stojí v hebrejštině, latina to posune, němčina to posune, čeština to posune. A pak se někdo hádá o nějaké slovíčko, a přitom je vidět, že ty překlady jsou zatížené tím, kdo je pořizuje. Ale naučit se pořádně hebrejsky asi nezvládnu, protože už nejsem nejmladší a taky na to nebude moc času. Volná je vlastně jen hodina po obědě a pak celá noc, ale člověk musí taky spát...

A co nějaká dovolená, výlet mimo klášter. Některé řády to umožňují.

To u nás neplatí. U nás platí maximálně výměna mezi kláštery, že třeba dva jdou na rok na zkušenou do Francie a zase odtamtud jdou místo nich dva sem. Ale jen takto mezi sebou. Mniši se skoro striktně zdržují v areálu kláštera, nebo na klášterních polích a lesích. Maximálně když je potřeba jet k doktorovi, tak to se jede, ale jinak ne. Ono tam taky úplně moc volného času není.

To nevypadá na další expedici velorexem...

Jeden už je v Litomyšli, druhý na Moravě a třetího pošlu do Francie.

Vy už jste měl tři?

První velorex jsem zdědil po jedněch starých lidech. Děda umřel, já byl farářem, tak jsem ho pohřbil. A jelikož jsme se měli s těmi lidmi rádi, tak jsem se ptal té babičky, co teď bude s tím velorexem? A prý: „No tak si ho vem.“ A pak jednou jí říkám: „A babi, víte, za kolik se dneska

velorex prodává? Tak průměrně za 200 tisíc.“ A babička se chytila za hlavu: „To jako chceš říct, že můj starej měl pohřeb za 200 tisíc?“ „Ale né, to bylo už i s váma.“ (smích) A pak se narodil druhý, ten jsme přivezli z Prahy. Jeden pak parkoval v márnici v Jablonci a jeden v kostele v Rokytnici. A vloni jsem to nestihnul, tak parkovaly oba v márnici v Jablonci. A na jaře tam přijdu – a on tam stál i třetí...

Jakože zázrak?

Kdo můžeš pochopit, pochop. (smích)

Zatím jsme řešili vaši budoucnost, ale možná máme dobrou příležitost ohlédnout se také do vaší minulosti...

Mám začít před stvořením světa, nebo po? Dobře. Pocházím z rodiny, kde nás bylo sedm dětí. Naši vždy žili takovým normálním venkovským duchovním životem. Já jsem chtěl vždycky studovat ekonomiku a jazyky, ale jelikož jsme měli špatný kádrový profil, nešlo to. Tak jsem si říkal, že se budu zabývat automobily. Ale opravář osobních aut, to bylo taky ještě vysoce postavené, takže tam mě nevzali. Takže vyučen jsem a původně jsem se živil jak opravář nákladních aut, buldozerů a bagrů. Proto ty kamiony, proto blízko k velkým strojům. Studijně jsem byl druhý nejlepší na učňáku, proto už pak nešlo mi zakázat maturitu, takže jsem si udělal večerní školu a přitom jsem právě pracoval jako opravář. Dva roky jsem pracoval i v lese i s kamiónem, taky v dolech v Mostě jako řidič. Když jsem do dolů přijel, tak jsem samozřejmě nevěděl, která bije. Ptal jsem se, kde budu spát. A ten jeden, co nám velel, říkal: „To tě nemusí zajímat, ty máš noční.“ Dostal jsem nákladní auto a místo trasy jen pokyn: „Jezděte v koloně.“ Vozilo se uhlí z jednoho místa na druhé.

A tu fyzickou práci jste bral jen jako přestupní stanici?

Já jsem byl vždycky trochu ješitný na to, že se žívím sám, že jsem nechtěl žít nikdy na úkor druhých. Dodnes se divím, že mě táta nezabil, když v 17 letech jsem řekl, že půjdu z domu a že se půjdu živit sám. A že bych byl rád, kdyby mi rodičovský příspěvek, který na mě dostával, posílal na účet. Chvilí bylo dusno, ale pak řekl: „Dobře, do prvního průšvihů.“ A ten nebyl. Pak přišla vojna, dneska bych to asi nazval, že jsem byl u PTP. Protože říkali, že nám přece nemůžou dát zbraně do ruky. Ani na přísahu jsme nedostali samopaly jako všichni ostatní, my jsme na to byli ovšem náležitě hrdí. No a právě na vojně jsem si říkal, že už bych se nějak konečně měl postavit na vlastní nohy

a taky si vyřešit svůj duchovní vztah s Pánembohem. Přihlásil jsem se do semináře v Litoměřicích v roce 89, a pak už přišla revoluce, přišla svoboda. Poblý jsem ¾ roku v kláštřech v Německu a studia jsem dokončil na universitě u Vídně. Potom, abych si užil kousek světa, jsem si odskočil na půl roku do Izraele. Když jsem se vrátil, přihlásil jsem se do hradecké diecéze, protože tady jsem se pohyboval na vojně, takže jsem zdejší kraj tak trochu znal. Nejprve jsem byl rok na pozorování v Kutné Hoře, spolu s nynějším plzeňským biskupem Tomášem Holubem. Jestli chcete příhodu?

Samozřejmě!

Kutná Hora, to je taková katolická rezervace, třeba jako Studenec. A protože jsme byli mladí a zajímaví, tak nás tam samozřejmě lidi zvali na oběd. A občas, ne každou neděli, ale občas se stalo, že jsme šli na oběd zároveň ke dvěma rodinám – třeba o půl dvanácté k jedné rodině a o půl druhé k další rodině. A pak jsme se po čase potkali a Tomáš Holub říká: „No, už to není jako dřív... Dřív jsme šli na dva obědy, a pak ještě na zábavu. Dneska jdeme na jeden oběd, a pak si leda tak lehnout.“

A z Kutné Hory vás poslali rovnou k nám na vídrholec?

Ještě jsem byl tři roky ve Sloupnici u Litomyšle. Tady v horách jsem se objevil poprvé v roce 2000 na jablonecké pouti. Po zhruba 7, nebo 8 letech jsem si odskočil na rok opravit jeden kostel v Bystřeci v Orlických horách. Když jsem tam otevřel dveře do kostela, byla tam vybagrovaná metrová díra. A měl jsem takový sen, že pak půjdu studovat na dva nebo tři roky do Říma. A už jsem byl skoro na cestě, doučoval jsem se italštinu. Ale pak to tady v horách kolega nějak nezvládnul, bylo to zrovna před Vánoce... Domluvili jsme se, že

se sem vrátím a do Velikonoc tady pobudu. No, v těch horách ten čas plyne nějak jinak. Nakonec je z toho s roční přestávkou 25 let. Člověk miní, Pánbůh mění.

A když už se spolu bavíme na sklonku vašeho angažmá tady u nás, nedá mi to nezeptat se. Byla nějaká činnost faráře, která vás bavila víc, nebo méně?

Vzhledem k tomu, že nemám rád děti, lidi a zvířata (smích), nemám rád davy a velká shromáždění. Nejvíce mě baví rozhovory v užším kruhu dvou, tří lidí. A také mě opravdu nebaví opravovat kostely.

Ale přitom všechny čtyři, o které jste se teď staral, jsou i vaší zásluhou v dobrém stavu.

To jsem rád, ale hrdý jsem na to, že jsou otevřené. Nikdy jsem nechtěl být opravářem, ale chtěl jsem, aby kostely nějak žily.

Spravoval jste hned čtyři farnosti: Poniklou, Jablonec nad Jizerou, Rokytnici nad Jizerou a Harrachov. Je výhoda mít více farností a je rozdíl mezi farníky v Poniklé, Jablonci a tak dále?

Odpovím vám protiotázkou. Je výhoda mít jedno dítě, nebo čtyři? Prostě každá

farnost je jiná. Když jsem sem přišel, tak kolega Mazura říkal, že každý údolí je jiný. Trvalo, než jsem si na to zvyknul. Vždycky jsem říkal, že já bych ve městě nepřežil. Takže já jsem na venkově, na horách víceméně spokojený a v létě ještě spokojenější.

Když jste si připravoval nedělní kázání pro čtyři farnosti, byla jiná? Přizpůsoboval jste je?

Vzhledem k tomu, že si kázání vždycky píšou jen v bodech, tak základ je stejný, ale výsledek pak vyplyne podle situace, atmosféry.

Myslím, si, že znám docela dost osobních příběhů tady z našeho údolí, ale takový vhled do duší sousedů jako vy, prostřednictvím zpovědí, určitě nemám.

Já to slovo zpověď nemám moc rád. Oficiálně se tomu říká svátost smíření, že člověk přijme svoje slabosti, ale neváli se v nich. Že přijme svoje danosti ve smyslu, že něco umí, ale nestoupne mu to do hlavy. Kdyby lidi chodili zadarmo ke zpovědi, nemuseli by chodit k drahému psychologovi. Pro osobní život mi to přijde jako velmi vhodná věc a dobrá pomůcka. Někdo si myslí ještě postaru, že někdo přijde do zpovědnice a prostě řekne, že něco ukradl, ale to takhle není. Kdo to bere vážně, ptá se, proč spadnul tam, kam spadnul, proč dělá to, co dělá, proč by nemohl dělat to, co nedělá. To je zajímavé a to mě baví. Ale je pravda, při vši účtě, že každý dospělý je sám zodpovědný za sebe. Takže v kostele je to jen nějaký poradní hlas. Jak říkal nedávno pan Luštinec: „Dřív byla pokojná chudoba, teď máme smutné bohatství.“

Co dělá farář, když zrovna nekáže?

Hřeší!

Je nějaké místo tady v těch stále ještě „vašich“ třech městech a jedné vesnici, které je vám zvlášť milé? Které byste doporučili k procházce a zamyšlení se nad sebou?

Pěkné místo, které mi zkazili, je tady na vyhlídce na Stráži. To jsem míval rád, v létě třeba jsem vzal spacák a klidně jsem tam přespal pod skalou... A teď tam postavili ty věže. Než tam bylo tolik lidí, dal se tam třeba rozdělat malý oheň, přespát pod skalou. A druhý takový hřích, nevím, jestli to tam máme dávat, ale mně už je to jedno... Tak jsem občas vzal spacák a přespal třeba u pramene Labe, nebo prostě někde jsem zalezl mimo hlavní trasu. To jen tak, v létě, když je teplo, chodil jsem po horách. Pravdou je, že člověk je nějak tělo a nějak duše. Takže člověk by si měl zaprvé pohlídat, aby si toho nenaložil víc, než unese. Můj oblíbený bonmot je: „Dvě katastrofy denně stačí, třetí počká na zítra.“ Každý by si měl dát pozor, aby se nedostal do dluhů, aby se víc nevybil, než se nabíjí. A proto potřebuje fyzický i duchovní náboj. Mně fyzická práce nevádí, baví mě posekat trávu, pořezat dřevo... Pak příroda, hory, velorexy, motorky. Druhé takové místo nabíjení, nemůžu jinak, je duchovní život. Modlitba není jen to, že člověk něco říká.

A možná i přátelé?

Máme takovou partu stejně smýšlejících, s podobnými zkušenostmi. Je to skupina několika kolegů farářů, nejen tady odsud, se kterými jednou za měsíc vyrazíme na den, na dva. Ale představa, že se každý den vrátím domů, že na mě čeká manželka a děti... Já bych se zbláznil, to bych nedal. Líbí se mi hrát na varhany, ale vím, že na to nemám, že to ve mně není. Takže kdysi, ještě před seminářem, jsme se s tou slečnou shodli, že jsem stejně někde jinde. Takže ona mi řekla: „Já bych ti stejně nestačila, tobě stejně nikdo stačit nebude.“

Minimálně prvního půl roku teď za vás nebude v našich farnostech stálá náhrada. Tak si říkám, jestli vaši nadřízení nečekají, že kdyby se vám v Novém Dvoře v té zkušební době nelíbilo, že se vrátíte...

Nene, já už potřetí do stejné řeky nevstupuju. Věřím tomu, že člověk může žít v souznění sám se sebou. Že tělo nemusí odporovat duchu, že se člověk nemusí sám v sobě hádat a že to co neumí, nemusí být překážka, ale důvod se posunout dál. Že věci nejsou dané, ale jsou možné podle toho, jak se člověk rozhodne. A v rámci bible spíš záleží na jedincích, než na davech.

Pak mi tedy nezbyvá než vám poděkovat za to nedožitě čtvrtstoletí u nás a popřát vám spokojený a naplněný život v klášteře. A také poděkovat za tento milý rozhovor.

Nevím, jak je to o redaktorech obecních zpravodajů, ale víte, co budou dělat faráři a teologové v očistci? Čist knihy a rozhovory, které poskytl o Pánubohu.

Destinační společnost Krkonoše již dvacet šest let sjednocuje region

Krkonoše – svazek měst a obcí vznikl v roce 2000 z iniciativy měst a obcí za podpory KRMAP i obou krajů. Jeho cílem bylo sjednocení regionu, jednotná marketingová prezentace a příprava společných projektů.

Dnes působíme jako certifikovaná oblastní destinační společnost. Zastupujeme Krkonoše na krajské i státní úrovni, koordinujeme marketing regionu a připravujeme projekty, které by jednotlivé obce samy realizovaly jen obtížně.

Postupně se posouváme od samotné propagace také k větší koordinaci rozvoje cestovního ruchu. Vytváříme prostor pro setkávání obcí, podnikatelů, Správy KRMAP i dalších partnerů tak, aby se o budoucnosti regionu mluvilo společně – ne každý zvlášť.

K narozeninám jsme si nadělili mnoho práce. A také jednu velkou radost.

Loňský rok se nesl ve znamení přípravy důležitých strategických dokumentů. V první řadě vznikla strategie rozvoje regionu, která bude udávat směr Krkonoš v následujících sedmi letech.

Navazuje na ni strategie značky, jež definuje, jak chceme Krkonoše prezentovat a jaké hodnoty budeme dlouhodobě hájit. Součástí této proměny je i nová vizuální identita, kterou jsme představili v roce 2025. Ta dala značce Krkonoše novou tvář, kterou dnes vidíte na sociálních sítích, webových stránkách i v tištěných materiálech.

Co přesně děláme?

Cestovní ruch se v České republice řídí na několika úrovních – od státu přes kraje až po oblastní destinační společnosti. My zastřešujeme právě úroveň Krkonoš. Mandát máme od 44 členských obcí a dlouhodobou podporu obou krajů.

7,7 milionu korun na rozvoj regionu

Díky členským příspěvkům obcí a Fondu cestovního ruchu

můžeme žádat o krajské a státní dotace. Každá koruna vložená z regionu nám pomáhá získat další finanční prostředky zvenčí – v průměru až sedminásobek původního vkladu.

Jaké projekty můžete využít i vy?

Mnohé z nich dobře znáte – využíváte je jako návštěvníci i jako místní.

1. Opravdové Krkonoše

Podporujeme fenomén horských bud a jejich hospodáře. Projekt propojuje hřebenovou turistiku s noclehy na tradičních boudách a pomáhá udržet život i hospodaření v nejvyšších partiích hor.

2. Pohádkové Krkonoše

Razítkovací hra pro rodiny s dětmi motivuje k objevování méně známých míst regionu. Přivádí návštěvníky i do menších obcí a podporuje rovnoměrnější rozložení turismu. Může být ale inspirací i pro vás – vyrazit k sousedům a poznat místa doslova za humny.

3. Pojizerský Pacifik a Krkonošské železniční víkendy

Podporujeme železniční dopravu na trati Martinice v Krkonoších – Rokytnice nad Jizerou a spolupodílíme se na doprovodném programu. Pomáháme tak udržet tradiční trať a nabídnout alternativu k automobilové dopravě.

4. Krkonošské cyklobusy

Podílíme se na provozu letních autobusových linek pro pěší i cyklisty. Usnadňují pohyb po horách, snižují dopravní zátěž a umožňují plánovat výlety bez nutnosti přesunů autem.

5. Krkonoše – lyžařský běžecký ráj

Získáváme dotační prostředky na úpravu běžeckých tras a předáváme je těm, kteří se o ně starají. V regionu je přibližně 800 km stop. Aktuální stav pravidelně zveřejňujeme on-line.

6. Krkonošská pivní stezka a regionální produkty

Podporujeme místní výrobce a minipivovary. Spolupracujeme na projektech, které propojují turistický zážitek s lokální gastronomií a podnikáním.

7. Prezentace regionu doma i v zahraničí

Reprezentujeme Krkonoše na odborných akcích a veletrzích, spolupracujeme s médii a organizujeme novinářské cesty. Jejich výstupy přinášejí regionu další publicitu a pomáhají oslovit návštěvníky, kteří respektují charakter hor a přinášejí dlouhodobý přínos.

8. On-line i tištěné materiály

Spustili jsme nový portál www.krkonoše.eu, kde najdete přehledné a aktuální informace o regionu. Sledujte nás také na sociálních sítích. Vydáváme tištěné brožury dostupné zdarma v informačních centrech. Snažíme se, aby byly informace srozumitelné, aktuální a praktické.

S kým spolupracujeme?

Opíráme se o podporu 44 členských měst a obcí. Jejich členství je dobrovolné a o to více si ho vážíme.

Důležitá je také spolupráce s podnikatelskými subjekty v regionu. Do Fondu cestovního ruchu dobrovolně vstoupilo 58 členů, kteří nás pravidelně podporují. Úzce spolupracujeme se Správou KRMAP i dalšími partnery.

Naším cílem není jen přivádět návštěvníky. Chceme, aby se v Krkonoších dobře žilo, podnikalo i trávil volný čas. Bez spolupráce obcí, podnikatelů i obyvatel to nepůjde.

Děkujeme, že jsme v tom společně.

Za celý tým DMO Krkonoše
Alena Cejnarová

ZAČÍNÁ ROK THEODORA LOKVENCE

V posledních letech se stalo tradicí, že Správa KRMAP po celý rok připomíná nějakou zajímavou událost nebo osobnost. Odstartovalo to 60. výročí založení KRMAP, pak to byl hrabě Harrach a jeho první přírodní rezervace v Krkonoších – Strmá stráň, následoval botanik František Schustler, otec myšlenky zřízení Krkonoško-jizerského národního parku a v letošním roce si budeme připomínat Theodora Lokvence, lesníka, znalce krkonošské historie a autora dnes již legendární knihy *Toulky krkonošskou minulostí*.

Theodor Lokvenc (1926–2013) patří k osobnostem, jejichž jméno je neodmyslitelně spjato s Krkonošemi. V roce 2026 si připomeneme 100 let od jeho narození. Narodil se 27. října 1926 v Náchodě, mládí prožil v Malých Svatoňovicích a celý profesní i osobní život zasvětil horám, lesům a jejich poznání. „V jeho osobě se zase tematicky vrátíme k lesu a lesníkům,“ říká ředitel Správy Krkonošského národního parku Robin Böhnisch. „A také k historickému bádání. Protože za vrstevnatou osobností tohoto roku není jen příběh lesnického výzkumu, ale také první česká ucelená publikace o krkonošské historii,“ upřesnil.

Byl lesníkem, vědcem a dlouholetým pracovníkem Výzkumné stanice pro pěstování lesů v Opočně (dnes Výzkumný ústav lesního hospodářství a myslivosti (VÚLHM) Jíloviště-Strnady, Výzkumná stanice Opočno). Jeho celoživotním tématem se stala obnova krkonošských lesních porostů, zejména v alpské oblasti nad horní hranicí lesa. Výzkum vždy směřoval k praktickému využití a významně ovlivnil lesnickou praxi v Krkonoších i dalších oblastech.

Vedle odborné práce byl také výjimečným znalcem historie Krkonoš a Podkrkonoší. Své poznatky shrnul v řadě článků a knih, z nichž nejvýznamnější jsou *Krkonošské hřebeny* a především životní dílo *Toulky krkonošskou minulostí*. Theodor Lokvenc dokázal jedinečně propojit pohled lesníka, přírodovědce a historika a zanechal po sobě trvalou stopu v poznání i ochraně našich hor.

Jako vždy v minulých letech Správa KRMAP k tomuto ročnímu výročí připravila i speciální emblém, který bude používat v běžné komunikaci.

Radek Drahný, KRMAP

Theodor Lokvenc

1926 ♦ 2013

lesník a tulák
krkonošskou minulostí

PONIKLÁ: MEZI KOPCI, SIGNÁLEM A TEPLÁKY

V Poniklé se pozná puberta dřív než jaro. Ne podle hlasu, který přeskakuje jako stará gramofonová deska, ani podle dveří, jež se zavírají s větší razancí, než když dojde domácí wi-fi. Pozná se podle tepláků.

Ano, i letos vykvety. Ne na loukách pod kopcem, ale na nohách našich dospívajících. Černé, šedé, s pruhem, bez pruhu, s nápisem, který hlásá světovost větší než samotné Krkonoše. Tepláky jsou v Poniklé víc než oděv. Jsou to montérky dospívání. Symbol pohodlí i tichého vzdoru. Uniforma generace, která odmítá být

škrobená – a to doslova.

Zkuste pubertákovi navrhnout džíny. Podívá se na vás tak, jako byste mu právě zrušili wi-fi na neurčito. „To tlačí,“ pronese s výrazem člověka, jenž právě obhajuje základní lidská práva. A má pravdu. Tepláky netlačí. Tepláky objímají. Tepláky říkají: svět může být složitý, ale já budu měkký.

A pak je tu mobil.

Kdysi býval kompasem kostelní zvon. Když zazvonil, vědělo se, kolik je hodin a kde má kdo být. Dnes je kompasem mobil. Ukazuje směr – k notifikacím, ke zprávám, k tomu, kdo koho sleduje a kdo koho už náhodou nesleduje (což je v pubertálním vesmíru asi tak stejně závažné jako sesuv půdy).

Poniklá není místo, kde by se zastavil čas. Když chce, umí žít ve velkém stylu – pout', nějaký ten bál, karneval nebo fotbal na hřišti. Naše obec má dar být sama sebou: klidná, horsky hrdá a obklopená kopci, které dávají najevo, že svět se netočí jen kolem displeje. A právě pod těmi kopci stojí puberták v teplákách, mobil nad hlavou, a snaží se chytit signál silnější než vítr od hor.

Mobil je zpovědník. Do něj se šeptá, když rodiče „vůbec nechápu“. Do něj se píše, když srdce buší rychleji než autobus do Jilemnice. Mobil ví, kdo dal like nebo srdíčko. Je to malý svět v dlani – svět, kde může být každý někým větším než jen „ten odnaproti“.

A tady vzniká ten krásný ponikelský paradox.

Na návsi vás všichni znají od plenek. Vědí, že jste v první třídě spadli do kašny a že jste v páté třídě zapomněli básničku na besídce. Lokální realita je neúprosná a má výbornou paměť. Ale na internetu? Tam jste profil. Jméno. Přezdívka. Tam můžete být tajemní, vtipní, odvážní. Tam vás nesoudí podle toho, že máte babičku na horním konci.

A tak se puberták pohybuje mezi dvěma světy. Jednou nohou v rosou mokré trávě pod kopcem, druhou v digitálním prostoru, kde je Poniklá jen tečka na mapě.

Je to k smíchu? Samozřejmě.

Když parta v teplákách obsadí lavičku a každý mlčky hledí do svého displeje, může to působit jako sraz mládežnického oddílu Tichá domácnost. Jen občas někdo pronese zásadní větu typu: „Ty jo, tohle musíš vidět.“ A všichni se nakloní nad jeden mobil jako kdysi nad kroniku.

Ale zkusme být spravedliví.

My starší jsme lezli po stromech. Oni lezou po sítích. My jsme hledali poklady v lese. Oni hledají signál na kopci. My jsme měli deničky se zámečkem. Oni mají hesla a otisky prstů. Forma se změnila, princip zůstal. Touha někam patřit. Touha být vidět. Touha být slyšet – i když hlas zrovna přeskakuje.

A možná je na tom všem nejhezčí to, že příroda si z toho nic nedělá. Louky dál voní, potok si bublá svou starou písničku a hory trpělivě sledují generaci v teplákách, která si myslí, že objevila svět. Necháávají je. Vědí své.

Jednou totiž přijde den, kdy mobil zůstane na stole a tepláky budou jen vzpomínkou na éru „bez toho ani ránu“. A ten samý puberták – už o pár centimetrů vyšší a o pár iluzí moudřejší – si možná uvědomí, že nejpevnější signál měl celou dobu tady.

Mezi kopci. Mezi lidmi, kteří ho znají jménem. V Poniklé.

A do té doby? Nechme je v teplákách. S mobilem jako kompasem i zpovědníkem. Smějme se s nimi, ne jim. Protože jestli je něco opravdu moderní, pak je to vědomí, že i malá obec může mít velký svět.

Stačí dobrý signál. A pružný pas.

Soňa Sofie Hlídková

**Život bez bariér, z.ú. Nová Paka
vás srdečně zve na**

Velikonoční jarmark a dny otevřených dveří

**sobota 21. března 2026 od 10:00 do 16:00 hod.
neděle 22. března 2026 od 10:00 do 15:00 hod.**

**Novopacký klášter, Opolského 144, Nová Paka
(přístup od autobusového nádraží Biskupskou ulicí)**

Program:

**Komentované prohlídky kláštera
Videoprojekce a promítání pořadu KLÍČ v barokním sále
Ukázka drobných pomůcek pro mobilitu
Fotovýstava klientů Stacionáře mezi mosty Trutnov
Tvořivá dílnička pro děti
Prodej rukodělných výrobků chráněných dílen v ambitu
Drobné občerstvení v barokním sále**

Vše s tradiční atmosférou Velikonoc...

www.zbb.cz

EVROPSKÁ UNIE
Evropský fond pro regionální rozvoj
Integrovaný regionální operační program

MINISTERSTVO
PRO MÍSTNÍ
ROZVOJ ČR

HLÁSIČ KOUŘE A DETEKTOR PLYNU DO KAŽDÉ DOMÁCNOSTI

Domácnost bývá vnímána jako bezpečný prostor, kde se lidé cítí chráněni před vnějšími hrozbami. Právě toto vnímání však často vede k podcenění rizik, která vznikají přímo v bytě nebo rodinném domě. Požáry, úniky hořlavých plynů či otravy oxidem uhelnatým zpravidla nevznikají v mimořádných podmínkách, ale při běžném provozu domácnosti, při vaření, topení nebo používání elektrických a plynových spotřebičů. Preventivní zabezpečení domácnosti proto nespočívá v obavách z výjimečných situací, ale v realistické přípravě na události, které mohou nastat kdykoliv a bez varování.

Z hlediska ochrany života a zdraví patří mezi nejčastější rizika v obytných objektech požár. Nebezpečnost požáru nespočívá pouze v působení plamene, ale především ve vzniku kouře a toxických zplodin hoření, které se velmi rychle šíří prostorem a výrazně snižují schopnost orientace i reakce. Zvláště v nočních hodinách může dojít k ohrožení osob během velmi krátké doby. Autonomní hlásiče kouře jsou proto základním prvkem včasného varování, jehož smyslem je upozornit na vznik požáru v okamžiku, kdy je ještě možné situaci řešit bezpečným opuštěním objektu a přivoláním odborné pomoci. Funkce opticko-kouřového požárního hlásiče je založena na detekci částic kouře v ovzduší. Jakmile jejich koncentrace dosáhne stanovené hodnoty, zařízení spustí výrazný akustický signál. Aby mohl hlásič tuto funkci plnit spolehlivě, je nezbytné jeho správné umístění. Kouř se hromadí především v horních částech místnosti, proto se hlásiče instalují na strop nebo vysoko na stěnu, obvykle do středu prostoru nebo do únikových cest, jako jsou chodby a schodiště. Z hlediska ochrany osob má význam zejména jejich umístění v blízkosti ložnic, aby byl varovný signál zaznamenán i během spánku. Naopak méně vhodná jsou místa s častým výskytem páry nebo kouře z běžného provozu například v těsné blízkosti kuchyňských spotřebičů nebo koupelen, kde by mohlo docházet k falešným poplachům. Stejně důležitá jako samotná instalace je pravidelná kontrola provozuschopnosti hlásiče. Hlásič napájený baterií plní svou funkci pouze tehdy, pokud je zdroj energie funkční. Zařízení bez baterie nebo s vybitým napájením neposkytuje žádnou ochranu. Pravidelná kontrola pomocí testovacího tlačítka umožňuje ověřit správnou funkci a včas reagovat na nutnost výměny baterie. Součástí prevence je rovněž základní údržba, například odstranění prachu, který by mohl ovlivnit citlivost zařízení.

Další významnou hrozbou v domácnostech je výskyt nebezpečných plynů. Zvláštní pozornost si zaslouží oxid uhelnatý, který vzniká při nedokonalém spalování paliv ve spotřebičích určených k vytápění nebo ohřevu vody jako jsou kotle, kamna nebo karmy. Tento plyn je nebezpečný tím, že není lidskými smysly rozpoznatelný a jeho přítomnost může vést k vážnému ohrožení zdraví bez předchozího varování. První projevy otravy bývají často nenápadné a mohou být mylně přisuzovány únavě nebo zdravotní indispozici. Domácí detektory oxidu uhelnatého proto představují klíčový prvek ochrany zdraví a života. Detektory plynů pracují na principu průběžného sledování koncentrace konkrétní látky v ovzduší. Při překročení bezpečné hranice upozorní obyvatele akustickým signálem. Umístění detektoru oxidu uhelnatého se řídí doporučením výrobce, které vychází z platných technických norem a zohledňuje charakter prostoru i umístění spalovacích spotřebičů. Nejčastěji se instaluje na strop nebo do horní části stěny, případně v předepsané vodorovné vzdálenosti od spotřebiče, aby mohl včas zachytit nebezpečnou

koncentraci oxidu uhelnatého v obytném prostoru. U detektorů hořlavých plynů, jako je zemní plyn nebo propan-butan, se umístění řídí fyzikálními vlastnostmi těchto látek, protože jejich hromadění v prostoru probíhá rozdílným způsobem. I zde platí, že pravidelná kontrola funkčnosti a napájení je nezbytnou podmínkou jejich spolehlivého fungování. V případě signalizace úniku plynu je zásadní zachovat klid a vyvarovat se jednání, které by mohlo situaci zhoršit. Pokud detektor upozorní na přítomnost oxidu uhelnatého, je nutné bezodkladně zajistit přívod čerstvého vzduchu, například otevřením oken a dveří, a následně prostor opustit. Zdržování se v zasaženém prostředí může vést k rychlému zhoršení zdravotního stavu, proto je důležité přesunout se na bezpečné místo a přivolat odbornou pomoc. U úniku hořlavých plynů je prioritou zaměřit vznik jiskry nebo otevřeného ohně. V takové situaci není vhodné manipulovat s elektrickými spotřebiči ani používat otevřený plamen. Pokud to podmínky dovolují a nehrozí další riziko, je potřeba uzavřít přívod plynu a prostor se přirozeně odvětrá. Následně je nutné objekt opustit a situaci řešit s odbornou pomocí, protože neodborné zásahy mohou vést k dalšímu ohrožení osob i majetku.

Autonomní hlásič kouře a detektor plynu patří k základnímu vybavení bezpečné domácnosti. Umožňují včas rozpoznat požár nebo únik nebezpečných plynů a poskytnout obyvatelům čas k bezpečné reakci. Cena běžného hlásiče kouře se pohybuje přibližně od 300 do 1000 Kč, detektoru plynu od 500 do 1 500 Kč. Taková investice je zanedbatelná ve srovnání s ochranou zdraví a bezpečnosti celé rodiny.

Nezapomeňte! Šťěstí přeje připraveným!

Alena Sládková, HZS Libereckého kraje

Na sever

Hudební divadelní večírek

ve školním kině
v Poniklé č.p. 148

v sobotu

11. dubna
v 19 hodin

Hana Voříšková :
Nikdy naráz netrápí tě mráz a oblak komárů

Divadelní inscenace inuitské poezie.
Mráz, hlad, lov, mráz, hlad, lov, mráz, hlad, lov ...

délka představení : 20 minut

NESEN : Jen jedno je velký

Syrová poezie písní Inuitů v autorském hudebním podání skupiny NESEN.
Všelijaké nástroje a zpěv: Marek Netresta, Terezie Netrestová a Karel Maněna.

30 minut

Pro dospělé a
mládež starší 14 let

Vstupné dobrovolné.

**TĚLOCVIČNÁ JEDNOTA
SOKOL PONIKLÁ**

2. ROČNÍK

Ponikelský Junior RACE

16.5.2026

START OD 14 HODIN

BĚH CESTOU NECESTOU, VODOU I BLÁTEM
+ PŘEKÁŽKY A ÚKOLY
ROČNÍKY 2018 - 2011 (CCA 2 KM)

PROPOZICE A PŘIHLÁŠKY
WWW.JKTIMING.CZ OD 1.4.2026

RETRO PÁRTY

28. března 2026

PONIKLÁ
KANTÝNA

od 20:00 hodin

DJ MARTIN BOREŠ
& PEETEE

Hity 80., 90. let a milénia

Vstupné: 99 Kč

Retro kostýmy vítány!

NÁVRAT DO ZLATÝCH ČASŮ!

Pořádá SDH Poniklá | Akce pro širokou veřejnost